

KOMAR

Entered as Second-Class Matter at the Post Office at New York, N. Y., under Act of Congress of March 3, 1879.

NO. 16. — ŠT. 16.

NEW YORK, AUGUST 15, 1907. — 15. VEL. SRPANA, 1907.

VOL. III. — LETNIK III.

ROCKEFELLERJEVA KAZEN.

Ko bo po Wall Street trava rastla,
Ko tam se bo živina pasla,
Ko slednji človek bode blazen:
Bo plačal Rockefeller kazen
\$29,400,000.00.

Ko New York bo, kjer je Ljubljana,
Ko hrib, kjer je ravan prostrana,
Ko davčni urad bo davke vračal:
Tedaj bo Rockefeller plačal
\$29,400,000.00.

Ko ljudstvo bo za delom vrelo,
Edino v Kranjsko le deželo,
Ko sodni dan nad nas prišel bo,
Pa Rockefeller brž odšel bo:
\$29,400,000.00.

Ko zmrli bodo vsi komarji,
Ko bodemo vsi milijonarji,
Ko bo zlato, kar zdaj je pesek,
Bo plačal Rockefeller znesek:
\$29,400,000.00.

Tolažljivo.

Bolnik: "Baš letos bode dvanajst let, kar se že zdravim pri vas."

Zdravnik: "Vidite — in še vedno živite!"

Otročje.

Karolček: "Zakaj pa mažete vrata?"

Oče: "Zato, ker eviljo."

Karolček: "Potem namažite pa še našo malo, ktera tudi vedno evili."

Hujšo.

Prva: "S temi možmi je res veden križ. Pomislite, moj prihaja navadno ob štirih domov."

Druga: "Moj pa poštirih!"

Preplačano.

"Ali si že čul? Jaka Sreča je dobil dvatisoč dolarjev, ker mu je avtomobil povozil nogo."

"Vraga — to je sreča! Dva tisoč za nogo — ves pa niti kvodra ni vreden!"

Dobro.

Gospod: "Vi beračite? Saj imate tako lepo rdeč nos, da ga je veselje pogledati!"

Berač: "Veste, gospod, nos je še iz tistih časov, ko se mi je dobro godilo."

Skromna.

"Zakaj ste tako veseli, soseda?"

"Kaj bi ne bila. Pomislite: moj mož je dobil samo pet let zapora, a je vsak mislil, da bode dobil najmanj deset let."

V gostilni.

Gost (natakarju, ki mu je prinesel na mizo pečeno ribo): "Žal mi je, da nisem že pred enim tednom prišel k vam obedovat!"

Natakar: "O, z našo postrežbo so vsi vrlo zadovoljni!"

Gost: "Jaz pa to pravim zato, ker je bila ta riba pred enim tednom gotovo še sveža!"

Pošteno.

Kmet: "Ali je moja ura popravljena? Koliko velja?"

Urar: "Jeden dolar."

Kmet: "Kaj ji je pa bilo?"

Urar: "Nič, samo navita ni bila."

Kmet: "Kaj? Za navijanje naj vam dam jeden dolar?"

Urar: "No, kaj mislite, da vam bomo mi zastonj navijali ure?"

SVETOVNI MIR.

V Haagu mir sveta se kuje,
Rus tem sejam predseduje;
Z jedno roko dokazuje,
Z drugo se — oborožuje.

Kak Anglež le tam sopiha,
Kak čez vojsko on udriha!
Govori, da komaj diha,
Skrivno pa za — vojsko gliha.

Trdi mu Japonec zviti,
Odobrava Lah prikriti,
Kima Nemec razupiti,
Vsi menda miru so — siti.

V Haagu danes mir se sklepa,
A ne sklene nič se zlepa;
Ko bo sklepov cela kepa,
Pride kmalu do — pretepa.

Ojej!

Učitelj G. je delal rad slabe dovtipe. Nekega dne pride k njemu njegov tovariš, se pogovarja različno z njim in ga vpraša naposled:

"Priatelj, povej mi, koliko nog ima konj, če šteješ tudi rep za nogo?"

"Pet", odvrne.

"Napačno", zavpije učitelj. "Če vzamete tisočkrat konjski rep za nogo, ostane vendarle pribita resnica, da ima konj le štiri noge."

Visoka starost.

V nekem romanu sem čital: "...on je bil star še le štirinšestdeset let, ali vsled prestanih nesreč jih je kazal dvakrat toliko!"

Prav tako.

Kača: "Račka, kam pa vendar tako bežiš? Saj ne bode vendar ničesar hudega."

Račka: "Seveda ne — za-te."

Nedeljsko pismo Komarjeve Špele.

Najork, 11. avgusta 1907 po Kristuz.

Prelub moi meskito:—

Čeb bli vi zares tista žvau, k tku pič, jest vam puvem gspud Komar, deb vas use drgač tretulirala. Jest b vam kar gane ajnfoh rekla — urak naj uzame vas in use druge meskitoze. U našm ferkle, k smo bl na kone sveta, nam pa že tku dajeja, da vas prou voreng posekaja. Na mene maja pa že tak pasjon, de sm učas usa bulava, kt b se iz sršen tepla. Morbt me maja zarad tega tku u grif, k sm iz vam mal u žlaht. En par me je glih na nus tku prjel, de že cela dva dni tak nus po svet nosm, kt en star šuštersk kopit. Šuštersk pob me pa sprašujeja, za kulk b jim nus predala, deb ga mel za mušter. Zdila sm pa u upotek ena taka žauba kpila, po kter se nuben meskitos človeka ne prime. Ta frdamanska žauba pa tku čudn smrdi, de so začel usi ledje vod mene letet pa nus tiščat, ku sm se enbart voreng našmirala.

Zdela vidte, de se res lehka giftam nad vašmi brate. Pa tula se m še narbl fržmaga, k sm Kumarjeva Špela, pa m useglih ne przašonaja. Če mate vi res kakšna beseda pr tej zverin, tok le puštrafajte jih, če ne bom ena nardila, k se vam ne zdi. Že ta tedn sm bla take majlenge, de jih bom u ena škatla naluvila, pa jih vam na kvartir puslala.

Slabo.

Žena: "Vidite, kuharica, kako po-gačo sem spekla? Mislim, da jo bode imel moj mož za ves teden dovolj."
Kuharica: "Še za več časa, go-spa!"

Žena: "Kako veste to?"

Kuharica: "Ker so rekli baš prej, da se jo ne bodo dotaknili."

Wel, zdi pa kar hitr kakšn štikle.

U grif sm mela par ferajnu, potl pa ene sorte ekstra ferajnaree, pa jim bom za dons przašonala, de ne bo skep kakšn jez k brusu, glih u tem čas, k so žlajfarj pu cen. Zatu vam bom pa ena regementna našrajbala vod naše gspode, pr kter sm še zmiri u dinst. Vem, de se vam bo tula čudn zdel, za kar mate gvišn dva uržaha. Prvč, de sm še na starm plac, drugč pa, de od takh ledi pišem, pr kterh sm u dinst.

Pa s tem sm vam ota tud pokazat, le lehka ausholtam, če so ledje zame, drugč mam pa zmiri tak hec, dem ne more štof falirat, dokler bom u tem dinst.

Tula b bl glih zame, zdela k ni moje ta stare duma. Tu b se dau en fajn hec pa untrholtnga skep seštimat.

Hitr se usede za šrajp miza, pa piše tist gspej:

Vaše blagu orodje (blagorodje)!

U majleng vašga uglasa u cajteng, u kter išete enga auspildanga človeka, sm prpravljen ta dinst jest preu-zet, in mislem, de vas bom iz usem zadovolu al pefridigou.

De se bova lože spuznala, sm dons dva treatr tiketa kupu za jutř večer. Sedež numarā tulk in tulk. Tam se dubeva.

N. N.

Pism je bl fertk, gspud ga je naj-men desetkrat prebrau, in preštediru,

Drugače mišljeno.

"Baš pred smrtjo je morala žena obljubiti staremu Kočanu, da se ne bode več omožila."

"Ti revež ti, kako je bil dober."

"Kako to?"

"No, on je vendar odredil zato tako, ker ni hotel nobenega človeka spraviti v nesrečo."

Cela kšihita pa se je pred 14 dneu tkula zgudila:

Naš ta mlad gspud je sojo ženo puslou za en mese na kontra, jest sm pa duma ostala.

Enga dne gspud zvečer duma pre-mišla, kam b jo zdi udaru, k je spek ledk pa frej. Prime u roka cajtenge, pa zamirka ena anonca vod ene žene, ktera je u cajtenge dala, de je na rajž in deb se rada iz kakšnm moškm — ta bulše sorte — pekant nardila.

Urtabiguli, s je mislu naš gspud.

če je voreng skep sklanfan, potl sm ga pa jest na pošto lifrala.

Druh dan, k je gspud iz kšefta dam pršou, ga je že čakal en pism od tiste gspe. Pism je bl tku iz ta dešečm perfunam naštrihan, de je po celn cimir dišal kt fejojce. Jest sm prec vedla, de je neki u špil.

Ona mu je odgovorila, de je iz ponudba kontent, in de ji nej kar u pism treatrkarta pošle. Naš gspud se je voreng zvečer napucu, pa je šou u tist treatr. Jest vem, de je biu čist

ta peru not, in deb lehka še pometu. K so embart přel ldje prhajaj, je u enomer špegu, kdaj pride negova šocka. U treatr so přel špilat, ne pa še zmiri ni bl od nkjer, tku de ga je začela že grevenga prjemaj, zakua ga je tku našpilu. Potl so začel u treatr en tak štikle špilat, de je mogla bt čist tma, in so use eletriš lampe u-gasln.

U tistm čas pa kar pride ena lepa gspa iz tista umara, mu stisne roka, in uba sta bla usa srečna.

Med tem so spek přžgal lampe, gspa sname šlajer, tku de jo je ta mlad gspud lehka u kšihit vidu.

Pa strah in groza, kar bled je ratu vod straha. Veste, kdu je bla tista gspa? Švigrmutrea al mat vod nego-ve prave žene. Keku sta se potl pugledala, in kua se bo use iz tega nar-edl, vam dons še ne morem puvedat. Gvišn pa bo hec, keđr ta mlada gspa dam pride, če ji bo tula nena mat, al pa kdu drug na nus prnesu. Gspud je tula use men sam puvedu zarad te-ga, k se je bau, de ga neb jest na kakšna viža vn zdala, in me je prosu, de nej mučim kt zemla. Oblubu m je lepa šenknga, če bo use dobr vn spadl.

Vite takla so malerikansk mužick. Tulk časa so sojm bulšm pulovicam zvest, dokler se jih za hlače držeja. K pa na maram sam iz ženskam dr-žat, morem pa rečt, de tud one nisa velik bulš. Sej je škandal, de ena mat, ktera ma že hčer možena, po cajten-gah moža iše.

De bo pa krah, kedr tula vn pride, tu pa kar naprej vem. Zatu je pa narbulš, de oženjen ledje kar drug družga na eugleh držeja. Potl pa nej še kdu reče, de ga ledk stan ne pihne. Ga, ga, pa še keku. Pr mi lauf — de ne uzamem nkol drgačnga, kt kreu-lastga al pa puklastga, de ne bo noben zanga maru.

Men use tula ne gre prou za prou nič u nus. Ampak draž me, k bom mogla spek eula zavezat, kedr tula vn pride, pa jet ena umara naprej.

Pr tak hiš res še nism bla u dinst,

Premalo za tepca.

Kupec: "Dajte mi — jedno kilo učenosti."

Prodajalec: "Učenosti? S tem vam pa ne bodem mogel postreči."

Kupec: "Zakaj ne? Ali jo nima-te?"

Prodajalec: "Imamo jo — saj jo je v vsaki knjigi nekaj — a ne do-volj za vas."

deb me tku rad mel, in pa deb blu tulk enga heca.

Naš gspud ma enga brata, kter večkrat hnam na pezu pride. Ta ve tulk eneh štikleu, de je kar za počt, kedr jih začne praut. Pa tud sam ga pousot našpila. Tku je prau, de so bl zadnč u en oštarij iz negoum komarat, in pa naš gspud je biu tud žnim. Negov brat je vedu, de bo treba spek kakšna našpilat, pa gre k enmo mesarj, pa kup par prekajeneh klubas, zavije u popir, pa jih u oštari dene na miza. Tam jim je začeu praut use sorte kšihite; enbart kar ustane, de gre po fajfa dam, in de bo pree nazaj pršou. Mislte, de je res dam šou? Tu m še u glava ni padl. Vn je šou pa čez en plut u cimr gledu, kdaj bo ja padl ta druh po negovih klubasah. Pa se res ni zmotu. Enbart kar edn razvije popir, pa prau, fantje, le po klobasah; ta mandele ma zmiri kakšne ekstra buršt.

K je vidu, de že usak soja u rokah drži, pa prleti u ta prv cimr do kelnarja, pa mu naroči, de nej gre ta drugm puvedat, de je doftarja sreču, kjer je šou k negou žen, ktera je na nagloma zbulela.

Tisth klubas na miz, de se nej pa ja nuben ne prtakne, zarad tega, k jih je u opotek pustu iz mišneca zagiftat, de jih bo pudganam nastau.

Lehka s mislte, kakšn strah je biu krok mize, k so to novico zvedl. Klobaso je pa skor že usak svojo po gri sprau.

En so letel u opoteka, drug so s prste tlačl u gutane, de b jih spek nazaj spraul, tret je telefonu po doftarja, in tku naprej.

Ta fokslmohar je pa zuni na plot sedou, pa u pest se smejau, k jih je tku narihtu.

Tud naš gspud je prletu dam, de smo po doftarja puslal, kter mu je želode spumpu. Tu je biu spek potl hec, k so embart zvedl, keku jih je use skep putegnu.

Vrjetno.

“Ti, tisti potapljač je vzel za ženo jezično Uršo, a se hvali, da ima popolen mir pred njo. Ali mu ti vrjameš?”

“Zakaj pa ne? Kadar začne ragljati, gre lepo v vodo, pa ostane, dokler ni mir.”

Narbl pa smo se potl smejal čez en par dni, k je naš gspud ena kišta dubu po ekspres. Useh nas je mou firbe, kua b tula not blu, u tak velik kišt. Gspud kišta ofna, pa kua je našu not? Ena otprta marel je not u kišt stala spodi pa en cegle, na kterm je bl zapisan, de mu marel nazaj pošle, ktero je u oštari tist večer puzabu, k je zagiftane klubase jedu.

Če vam ni tula en gaunar, k otprta marel u kišt pošle, pa nečm nč. In take špas smo zmiri mel iz tem gimplnam. Zdi vidte, de se m bo res frž-

Zato.

A: “Ti, ne povej Lukcu nobene več, da veš. On ne razume nobene šale.”

B: “Od kdaj pa je tako surov?”

A: “Saj ni surov, ampak tako — gluh.”

Drugo.

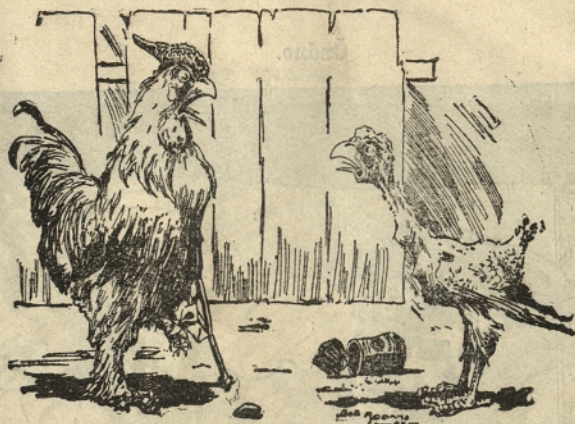
“Kje je pa gospod?”

“Je odpotoval.”

“Najbrž v zabavo?”

“O ne, ker so gospa ž njimi.”

Iz Clev elanda.

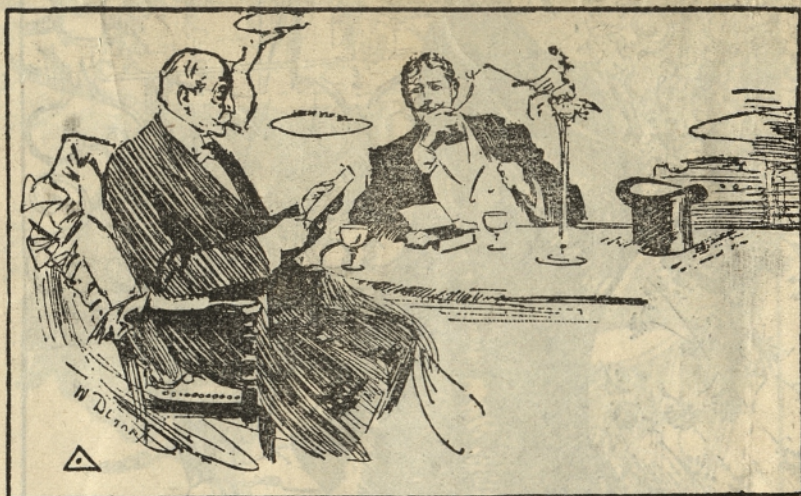
Kokoš: “Petelin moj ljubi, odkod pa prihajaš brez noge?”

Petelin: “Iz Clevelanda. Komaj sem ušel prenaagli smrti, ktera je pobrala 32 najlepših udov naše družine.”

Kokoš: “Kaj ne poveš. Kdo jim je pa pretrgal nit življenja?”

Petelin: “Farne razmere!”

Dokaz.

“Oprostite, vi ste imenovali prej osel.”

“Salaminsko — saj morate imeti res dolga ušesa, če ste to slišali.”

magal, če bo tku deleč pršl, de se bo otla gspa ločt od našga gspuda, k ga je iz nena matrja na tak furm našpilu. — —

Keku bo tula vn spadl, vam bo pa druh bart pisala vaša

ŠPELA KOMAR.

Lahka volitev.

“Gospodična, povejte nama, koga bi izbrala, če bi imela izbirati med grdim in neumnim človekom?”

“Nikogar.”

“Zakaj ne?”

“Ker bi morala potem vzeti jednega izmed vaju.”

Slabi časi.

Hči bogatega bankirja gre s čolnom po vodi; naenkrat se čoln prevrne in hči pade v vodo.

“Petdeset dolarjev dam tistemu, kteri jo reši!” zavpije oče obupno, kaže denar in se ozira po številnih ljudeh.

“Stodeset — sto — stopetdeset!”

Zastonj — nikdo se ne oglasi.

“O slabih časih tožite, a nikdo ne mara zaslužiti denarja”, zamrmra bankir, skoči v vodo in reši hči.

Drzno.

“...In to vas prav nič ne moti, da imam že moža?”

“Nikakor ne, to me celo tolaži.”

Skrbna.

“Jaz bi najrajši skočil v East River”, je rekel Newyorčan, ktereja je jezila njegova žena.

“Če nameravaš že kaj tacega, pa se vsaj preobleči. Če te najdejo mrtvega, te bodo popisali po časopisih. Jaz pa nečem, da bi se reklo od mojega moža, da je bil v stari ponošeni obleki.”

Tje in nazaj.

Jakob Drob je šel v mesto projat žito.

Vstal je na vse jutro in je

šel

tako

ravno

v

mesto.

Po dogovorjeni kupčiji se je oglasil malo pri “Zlati kapljici”.

Malo pred jutranjo zoro so ga vrgli iz gostilne pri “Zlati kapljici”,

nakar

je

šel

tako

le

domov.

A tako.

“Ali ste zadovoljni z novim knjigovodjo?”

“Hm — ta dela za tri.”

“Kaj ne poveste!”

“Da — namreč za-se, za svojo ženo in sina.”

Čez 20 let.

Mož: “Kam pa že zopet greš danes?”

Žena: “Iti moram v klub. Tam imamo sejo.”

Mož: “Večer za večerom te seje. Jaz ti rečem: če mi ne prideš do polnoči domov, pustim vse skupaj in se vrnem k mojemu očetu.”

To je res.

“Telegrafisti štrajkajo za povišanje plače. Ali bi ne bilo prav, da bi se jim pridružil tudi jaz? Služim sicer do zdaj še nič ne, a štrajkam pa vsejedno lahko.”

„KOMAR.“

Edini slovenski humoristični list v Zje-
dinjenih državah.

PIKA DVAKRAT NA MESEC.

Urednik in izdajatelj:

FRANK KRŽE,

80 Greenwich Street, New York, N. Y.

Naročnina \$1 na leto, za Evropo in New
York 25 centov več.

„KOMAR.“

(MOSQUITO.)

The only slovenic humoristic paper.
Issued every 1st and 15th day of month.
Editor and publisher: FRANK KRŽE.
80 Greenwich Street, New York, N. Y.

Subscription \$1 yearly, to Europe and
New York 25 ct. more.

Vaški spomini.

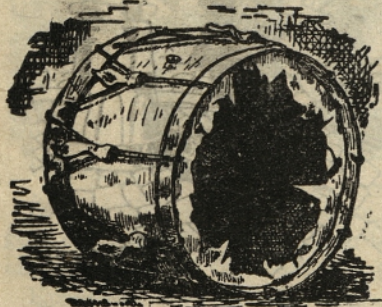
Na kmetih ne zapisujejo znamenit-
ejših dogodkov v svojem kraju. To
dela gospoda, ki ima voljno roko in
malo dela. Kolikokrat pa se pripeti,
da ima kmet pero v rokah? Še vsake
kvatre ne. Sicer pa tudi ni potrebno.
Kar je videl in doživel znamenitega
oče, pove svojemu sinu; sin doda
svoje skušnje in dogodke, pa jih zo-
pet izroči sinu. Tako se ohrani zgo-
dovina. Od začetka je cela, popolna,
pozneje pa se manjša, dokler ne zg-
ne prej ali slej.

Na Vinicah ti postavi vsak otrok
pokaže, kje si je Jernejev Janez zlo-
mil pred tridesetimi leti nogo. V po-
jašnjeje ti doda še, da se je bil voz
sena prevrnil nanj.

Kjer se je utopil suški Lukež, ti
pa še vprašati ni treba. Komaj pet
korakov od tistega mesta stoji velik
križ s tablo, na kateri je naslikano,
kako leži Lukež na dnu vode. — Pra-
vijo, da so ga zvodile čarovnice. Na
sliki se pa vidi par konj in z vinom
naložen voz. To je bilo menda vzrok,
da ni ločil rajni Lukež ceste od stru-
ge. —

Petnajst let je že od tega, kar je bil
na Vinicah neki čarovnik, a ljudje se
ga tako dobro spominjajo, kot bi bil
šel včeraj iz vasi. Ondani sem bil s
Kovniškim Jurčkom, ki si ne zapom-
ni vsega baš najboljši. Začela sva
govoriti o tem in onem. Ker se ni mo-
žu nikamor mudilo, sva sedla pod be-
zeg in se hladila. Vroče je bilo; muhe
so bile izredno sitne. To je bil edini
uzrok, da sem zvedel natančneje od
tistega čarovnika. Če bi ne bilo muh,
bi bil mož gotovo zaspal.

K razmeram.

Boben: „Jaz sem res podoba raz-
mer v Clevelandu. Prej so bile na-
pete kot jaz, zdaj so pa zopet razbite
kot jaz.“

Nekaj časa je godrnjal, mahnil
zdajpazdaj z roko, potem pa je na-
tlačil svojo pipo in kadil.

Kar pride mimo Jurjeva Katra s
svojim štirinajstletnim sinom. Jurček
potegne parkrat krepkejši iz pipe,
potem me pa vpraša:

„Ali videl Katro in sina?“

„Sem.“

„Ali poznaš njenega moža?“

„Moža? Jaz ne vem ničesar od
njega.“

„Jaz tudi ne in drugi ne. Pravijo,
da jo je bil začaral tisti — tisti —
kaj vem, kako smo mu že rekli. Tisti
je bil, ki je onikrat čaral pri Urho-
vih.“

vsak dan. Sploh je pa dobro, da se
jih ne. Danes ali jutri utegne priti
kdo drugi v vas. Zato se pa mora ve-
deti kaj in kako.“

„Jurček, ali je bil res čarovnik
tisti?“

„Res, res. To sem videl na svoje
oči. Vendar pa ne govorim rad o tem.
Le toliko rečem, da smo lahko vsi
veseli, da smo sploh še živi.“

„Jurček, jaz pa ne vrjamem, da
je bilo res tako hudo.“

„Zakaj ne vrjameš? Kar govori
Kovniški Jurček, je resnica. Čarov-
nik je bil in čaral je. Sicer pa lahko
doma vprašaj, ti bodo tako povedali,
kot jaz.“

Čudno.

„Ti, ali si že zapazila, da sta si
sosedova dvojčka tako podobna, da
jih ni skoro mogoče ločiti?“

„Da, zlasti jednega ne.“

„Onikrat pravite — pa jaz ničesar
ne vem od tega.“

„Kajpek veš. Seveda si bil še ta-
krat majhen. Če se ne motim, bode
okrog svetega Jerneja minulo pet-
najst let.“

„Hm, to pa ni onikrat, to je že
davno. Spominjam se malo, ampak
vendar ne posebno. Ali veste vi, kako
je bilo?“

„Kaj bi ne vedel. Takih stvari se
ne pozabi kar tako. Saj se ne pripeti

„Kako je pa čaral?“

„Hm — kako je čaral! Pravzaprav
sem neumen, da sploh govorim. Mar
bi zdajle zadremal za pol ure, saj sem
dovolj potreben. Ker si že tako siten,
pa ti povem no.“

Čakaj, kdaj je že bilo! O svetem
Jerneju bode petnajst let. Tega ti jaz
ne morem povedati za gotovo, ali je
prišel tisto nedeljo pred svetim Jer-
nejem ali pa teden pozneje. No, pa
naj bode kakor hoče. Res je, da je

prišel tisto nedeljo popoldne neki tu-
jec srednjih let, z dolgo brado na
mlečnem obrazu. V roki je nosil ne-
kaj precej zvezanega, tacega, kot
imajo pomočniki, kadar potujejo.

To je bilo za našo vas nekaj nena-
vadnega. Ker je malo od glavne ce-
ste, se živa duša ne oglasi nikdar pri
nas. Kaj naj pa tudi išče? Lepote ni-
mamo, družega pa tudi ne.

Zato je ta tujec vzbudil opravičeno
pozornost. Ker sem že pozabil, kako
mu je bilo ime, ga hočem imenovati
kar na kratko, čarovnik. Kot rečeno,
prišel je k nam neko nedeljo popol-
dne, samo to ne vem, ali tisto pred
svetim —.”

„Jurček, to ste mi že povedali. Le
nadaljujte, kako je bilo potem.“

„Lej ga šenta, ne moti me vendar
no. Saj pride vse na vrsto.“

Ko je prišel v vas, začel se je ozi-
rati po hišah. Najprvo je šel k Mež-
narjevim, potem h Gregorjevim in
tako naprej. To se mi ni zdelo čudno.
Navajeni smo beračev vsake vrste in
ti ne izpuste nobene hiše. A čudno je
bilo pri tem, ker ni nikjer nič prosil,
ampak amo vprašal, če mu odstopijo
za par večerov sobo.

Kaj bo neki s sobo, so vpraševali
ljudje. Ker ne prosi, ni berač. Mo-
goče je pa tat?

Tudi to ne. Pezin mu je nastavil
klobaso, pa se je še dotaknil ni.

Tako je šel od hiše do hiše. Ko pri-
de do Jurjevih, ga ni bilo več ven.
Otroci, kateri so ga spremljali po vsi
vasi, so ostali pred pragom. Psi so še
nekaj časa ravšali, potem pa obmolk-
nili, ker ga le ni bilo.

Kmalu zatem se zasliši po vasi —
boben. Jemnasta, kako smo tekli gori
in doli. Staro in mlado je hitelo proti
Jurjevi hiši. Še jaz sem stopil malo
hitreje, dasi sam ne vem zakaj. Pre-
rinem se skoro do praga. Tam zagle-
dam tistega, kateri je baš malo prej
hodil skromno od hiše do hiše. Kaj
misliš, da je bil tak, kot sem jaz ali
ti? Kaj še! Poznaš tistega gosposke-
ga Načka? Vidiš, on je eigan napram
njemu, tak je bil ta.

Imel je čudovito lepo obleko, vso
pisano in prešito s srebrom in zlatom.
Okrog vrata mu je visel boben. Po

Konec leta.

Dijak: „Knjiga, ti si mene poda-
jala med šolskim letom, jaz te bom
pa zdaj.“

tem je udrihal z nekim cepom, da se je vse treslo.

Šel je polagoma po vasi. Joj — vsa vas je bila za njim. Ranjea Lužarica je bila tedaj na smrt bolna. Ali mislite, da jo je držalo v postelji? Zlomka! Če bi treščilo v hišo, bi ne mogla biti prej pri oknu, kot je bila. Skratka — vse je šlo za njim. Vidiš, tako je bilo tedaj. Zdaj pa malo počakaj, da si nažgem pipo."

Jurček si jo natlači polagoma, prižge in vleče. Pripovedovanje ga je malo utrudila. Parkrat zapre oči in se ozre leno po zeleni trati.

"Strie Jurček, dajte no nadaljevati."

"Čakaj no. Ali sem že povedal, kako je bil prišel v vasi?"

"Seveda ste. Tam ste nehali, ko je šel z bobnom po vasi."

"Aha, je že res. Ne zameri mi, veš. Star sem, pa mi več tako ne ostane v glavi."

Kakor sem rekel, vse je šlo po vasi. Nekako v sredi se ustavi, preneha z bobnom in začne:

Kmetje in kmetice! Zvečer bode velika predstava raznih čarovnij. Videli bode te hudiče, velike in majhne, debele in suhe. Videli bode te čudeže z repo, z uro, s trakovi itd. Le pridite vsi, ne bode vam žal. Plačali bode le en groš. Za groš čarovnije, hudiče in vse."

Tako nekako je govoril. Zavijal je, kot ljudje pri mestu. Potem je zopet udaril po bobnu in odšel.

Ljudje so molčali. Vsak si je mislil svojo, a reči ni hotel nikdo ničesar. Vsak ve, kakšne sitnosti je imel Kočan, ker se je bil zameril neki stari babi. Revez ni vedel, da je čarovnica. Potem mu je pa tri leta nosila nesrečo v hlev, dokler je niso pregnali ti isti gospod iz Primekovega.

Kot sem rekel: vsi smo molčali. Zvečer bi bil jaz ostal najrajši doma, a si nisem upal. Čarovnik je vsega veden. Zaigra mi lahko vraga in pol.

Ko sem prišel zvečer k Jurjevim, jih je bilo že polna hiša. Čarovnik je stal med vratmi s krožnikom v roki in pobiral groše. Vsacega je pogledal tako čudno, predirljivo. Jaz bi bil

najrajši zbežal, če bi bil imel toliko poguma.

Kmalu nato se je začelo. Čarovnik je zginil za pregrinjalo. Potem se je pokazal, dvignil roke in začel vleči sveče iz prstov."

"Strie, on vas je samo premotil. Sveče je imel za rokavom."

"Kaj? Ti bodeš govoril meni? Kar sem videl na lastne oči, o tem me ne predrugači ves svet."

Potem je vlekli trakove iz ust. Kmalu potem pravi, naj mu da jeden uro iz žepa. Enškov France mu jo je dal. Del jo je na mizo in udaril s kladivom po njej, da je zavpil France.

"Nikarte, gospod, je bila petnajst goldinarjev."

"Kaj pa ve Jernej Anton?"

"Kaj ve? Hudob se je tako prestrašil, da ni mogel pol leta na noge. Revez je gledal, da se je potil. Kar naenkrat skoči jedna hudoba proti njemu. Zavpil je in obležal brez zavesti na tleh."

Tisto leto so bile tudi druge nesreče. Pri vsaki hiši je bil kdo bolan."

"Kaj je pa bilo z Jurjevo Katro? Ali niste nekaj rekli od začetka?"

"Seveda sem rekel. Katra je bila čedno dekle. Še danes ni grda. Močila bi se bila lahko dobro, če bi ne bilo njega."

"Pa kaj je bilo pravzaprav z njo?"

"Kaj? Ljuba duša, vprašaj Boga, če ve kaj bolje kot jaz ali ona. Krat-

ček, to ve župnik, kateri je pustil jeden predal nepopisan. Skratka: to vemo vsi."

"Strie, vas se z vaščani vred lahko naplahta. Nisem mislil, da ste tako lahkoverni."

"Kaj govoriš. Jaz lahkoveren? Veš kaj, hodil sem po Štajerske Koroškem, Madžarskem, videl in skušil malo več kot ti, a mi ni nikdo rekel še kaj takega."

Ustane precej jezno, postoji toliko, da si prižge ugaslo pipo in odide. Ne daleč od mene sreča nekega vaščana in ga ustavi. Nisem slišal, kaj sta govorila, a vedel sem, da sem jima predmet jaz. Strica Jurčka je gotovo jezilo, da je imel v meni takega — Tomaža.

Pojasnilo.

Hči: "Zakaj se pa končajo vse predstave v gledišču tedaj, kadar se dobijo?"

Oče: "Zato, ker je s tem vse v skrajni na tem svetu."

Revez.

Prvi: "Veš kaj, če se hočeš ogniti večnim preprirom, sežuj si čevlje, kadar prideš pozno domov in pojdi bos v sobo."

Drugi: "To sem že poskušal, a ne pomaga. Če me žena ne sliši, kdaj pridem, me drugi dam še bolj oštevati."

Okroglo je pregrešno.

"No, Rudi, zakaj se pravi navadno: ta pregrešni svet?"

"Zato, ker je tudi okrogel."

Prva je prepovedana.

"Ti lopov ti, ali ne pustiš psa v miru!"

Dečko: "Zakaj, saj je on začel prvi!"

Čudna misel.

A: "Zakaj danes tako zvone?"

B: "Najbrž pokopujejo kakega gluhega človeka."

Ura in ura.

Tujec: "Zakaj pa nosite uro?"

Domačin: "Zakaj? Ali nosite vi uro?"

Tujec: "Seveda, a je žepna."

Domačin: "In zakaj jo nosite seboj?"

Tujec: "Da vem, koliko je ura."

Domačin: "No vidite, jaz pa tudi zato."

Važno vprašanje.

Nevesta: "Oče je rekel, da nama bode pokrival polovico izdatkov."
Ženin: "Tako? Kdo bode skrbel pa za drugo polovico?"

On pa ga je samo pogledal, potem jo pa zdrobil, da je bila samo prah. Ta prah je pobral v škatljico, malo stresel, odprl in — pokazal celo uro.

Nazadnje je bilo najgroznejše. Zamahnil je z nekim ogrinjalom in v kotu so se prikazale dve hudobi."

"Strie, to pa že ni res!"

"Kaj? Ni res? Desetkrat se ti pridušim po vrsti, da je res."

"Tisto so bile le sence, prirejene s tako lučjo."

"Kaj? Sence? Vprašaj Jernejevega Antona, če so bili hudiči ali ne."

komalo je bilo tako: Po predstavi je sedel in pil, pa domači z njim. Potem je šel spat, zjutraj je pa odšel.

Par mesecev pozneje se je začelo govoriti nekaj od Katre. Takoj se je vedelo, da ji je začarano. Oče Francek je šel k župniku, a ni ničesar opravil. "Kar je je," so rekli.

Malo pred letom je dobila pa tega le sina, kterege sva videla baš prej."

"Pa mislite, da ji je bilo res začarano?"

"Hm — če mislim — kaj bi ne mislil. To Katra ve, to ve njen oče Fran-

To je druga.

Tujec: "Čemu tako razburjenje radi volitve župana? Izvolite jednostavno najpametnejšega!"

Domačin: "Če ga pa nimamo?"

Komarjevi dopisi.

(Brez-)Glavland, uhaja.

Dragi Komar:—

Pri nas se gode naravnost grozne stvari. Človeka kar pretresa, kaj pretresa, ob tla ga meče, ko sliši in vidi, kakšne razmere so tukaj.

Rusko-japonska vojska je že davno končana; svetovni narodi zborujejo v Haagu, pri nas se pa tepemo in bijemo po notah. Na tisoče krščenih duš je v nevarnosti, ker nima pripravnih mešetarjev.

Prišel je udarec z batom. Rekli so: Vitus, "abfoen", pater "abfoen".

In šla sta. Zakaj? Hočem povedati: Naše dobro ljudstvo je konjiček, kterege se mora upreči. Vitus je nosil komat naravnost na vrat, "ta novi" pa so ga skrili za hrbet in molili šop detelje pred seboj.

Zdaj sta oba preč. Ampak kaj ni lepo? Ljudje smo vsi, kaj ne, z napakami in dobrotami. Nekteri imajo manj hinavstva, pa več resnice, drugi pa nasprotno. Izobražen človek ne vodi boja v smislu sovraštva. Zato pa ni lepo, če se za jednim človekom — brene z nogo, za drugim pa se od žalosti valje na popku po tleh.

Oj ti ljuba enakost — kako si čudna, zlasti v deželi enakosti.

Ko sta odšla, sešli so se Kitajci in Japonci, ter so sklenili modro: izberimo odbor, kateri poravna vse. No — tudi ta up je splaval po jezeru. Mesto odbora so dve strani; prva: mi hočemo Vitusa, druga: mi hočemo patra.

Tako se kregajo, ker so se boja v teku dveh let tako privadili, da ga res ne morejo opustiti. Podpirata ga "Nova slina" in "Davica".

Toda to le mimogrede v boljše razumevanje sledečega žalostnega dogodka.

Vsaka stvar ima en konec, kaj ne, le klobasa dva, sveder tri, križ pa štiri. Ampak da bode strankarska strast privedla tako daleč, tega nisem niti sanjal. Do zdaj smo se borili z uma svitlim mečem, vulgo pest, od

Zna bolje.

"Ali si videl, Janez, kako je šla krogla visoko? Dve minuti bode preteklo, predno jo dobim."

"To ni nič, Jaka. Jaz sem jo nedavno pa tako udaril, da jo nisem sploh več dobil."

Gospodar in pes.

"Jaz rečem vam, ta pes je zvest
Človeku bolj, kot lastna pest,
On vedno mi stoji na strani,
Me v dnevu, noči, vedno brani."

Zagleda mačka dobri pes,
Za njim brz plane jezen ves;
Kar hvalil prej, zdaj strastno kolne
In si uravnava ude bolne.

zdaj pa so prišli na vrsto — groza — zavratni umori.

Ta žalosten slučaj se je dogodil v naši naselbini. Do danes je vse še velika uganjka.

Umor je toliko bolj obžalovanja vreden, ker so žrtve izključno mlada, nedolžna življenja.

Tako lepo je bilo. Bratje in sestre, vse se je zbiralo okrog starikave mame, ktera je sama sebi pritrgovala, samo da so imeli otroci vsega dovolj. V hladnih nočeh jih je grela s svojim životom.

Prijetno so rastle, razvijali se,

igrali in skakali, da je bilo veselje. Minil je čas mladosti kot kratek trenutek. Predno so se prav zavedli, so že postali zali fantje in brhka dekleta. Fantje so posnemali svoj spol in so ponoči prepevali, da se je slišalo daleč po okolici. Dekleta pa so bolj molčala.

Razvnel se je naš farni prepir do skrajnosti. A naša družina se ni brigala ne za te ne za one. Spolnjevala je lepo doma svoje dolžnosti in si mislila: kaj nas briga. Reveži pač niso vedeli, da v prepirih trpi največkrat nedolžni.

In tako se je zgodilo tudi v tem slučaju. Nič hudega sluteč, so šli zvečer spat, kot se spodobi. Čista vest jih je zazibala v prijetne sanje. Zaspali so trdno, kot spi sploh brezskrbna mladost. Kar je prišla zlobna roka, posegla zdaj po tem, zdaj po drugem — kratek stisk in življenja ni bilo več. —

Ko je drugo jutro posijalo solnce, ležalo jih je — 32 brez življenja. Brez vidnega boja so se preselili v boljšo večnost. Potihnilo je življenje, prenehale so tiste lepe sanje o bodočnosti. O kruta osoda! Zakaj posegaš tako s svojo mrzlo roko. Zakaj ne daš, da se spolni vsaj polovico tistega, kar želi in o čemur sanja mlada duša.

Kot blisk se je razširila ta novica po celem mestu. Sosedje so hodili, gledali uničena življenja in tolažili njega, kateri je ob vse. On pa je obupno vil roke, držal se za trebuh in ponavljal kot brez pameti:

Moj up je šel po vodi.

Njegovo stanje je pa tudi bilo nemavno. Veste, da niso mačkine solze, biti v jedni noči ob — 32 piščet, to se pravi: piščancev in piščet, kateri so postali žrtva farnega prepira.

To se mora tembolj obžalovati, ker so piščeta tako — dobra, pa naj si bodo pohana ali pa kako drugače napravljena.

To je velik madež za vse tukajšnje rojake. Kaj bodo rekli drugi narodi, ko bodo videli, kaj delamo z lepim kurjim mesom. Ali moramo res vedno kazati le naše slabe strani? Ali se ne mislimo res ničesar naučiti od drugih, naprednih narodov, pri katerih stoje piščeta v visokih čišlih? Zdravite se vendar enkrat, rojaki, in pokažite svetu, da imate tudi vi želodec, kateri prebavijo celo pišče s perjem vred. Zavedajmo se vedno, da je kuretina boljša kot močnik. Le po tej poti bomo dosegli nekaj funtov več.

Ne morem si kaj, da bi ne zaklical pokojnikom: slava. Izdahnili ste mladi, a ne pri vratu, kot drugi, ampak nekje drugod. Za vrat vas je tiščala neusmiljena roka in vaše kurje duše so si morale poiskati drug izhod. Mla-

Iz New Yorka.

"Oprosti — jaz sem pozabil denar doma. Ali mi moreš posoditi pet dolarjev do jutri?"

"Posodim ti ničesar ne, pač pa ti darujem pet centov, da se pelješ domov po denar."

di ste morali zapustiti ta svet. Ne bode postajali po mizah, kot vaši vrstniki. Ponižno ste končali na dvorišču, kjer vas on kolneč pokoplje. Vi uživate že boljše, mirnejše dneve tam, kamor ne sega vihar našega farnega prepira. (Kdo pravi da ne? Op. Komarja.)

Pokojni niso imeli nobene zveze z društvu, ker jim je naredil on tolik plot, da se ni videlo nikamor.

Rojaki, to je dovolj slab izgled, kako se ne sme delati s kuretino. Kdor ima še take zle nakane, naj jih nemudoma opusti, ker je res škoda za vsako — pišče.

Opazovalec.

Kojnemian. Pa.

Priljubljena živalica za vse debelo-kožce, pridi jedenkrat v Franklin in Conemaugh, Pa. Ali orodje tvoje — tvoj rilček naj bode v najboljšem stanu, ker tukaj je trdo delo — debele kože. Zadaj vsakemu pik, kateri meri svoje "kunšte" po letih. To je, če biva tu 3 leta, ima menda 3 "funte" slame, pardon, "kunšti" v glavi; in seveda, če je več let tu, treba bode za "kunšt" nov skedenj — zmotil sem se — glavo, ali po domače novo "kunštbučo" bo treba. Ako pa ti, dragi Komar, malo za ušesa pašegačes in tiste "kunštne" krvi izpiješ, pa mislim, ne bi bilo treba nove "možganšende". Da, da, tako je!

Vidiš, Komar, tako je pri nas. Če je več let v Ameriki, več pameti ima. Ali mi to čuno? Ti bimboti pa priznavajo s tem le, da so bili enkrat brez nje. Kdor je pa brez pameti rojen, ve vsakdo, da tudi tak ostane, pa naj živi sto let v Ameriki.

Za danes toliko, prihodnjic pa kaj več.

Tvoj

F. Tévseboom.

Hihihibing, Mina.

Preljubi Komar:—

Ti ne veš, v kakšnem strahu sem vedno. In veš, zakaj? Zato, ker smo v pasjih dneh. Ti pa veš, da sovražim jaz vse, kar je pasjega.

Nedavno sem šel v gozd, da si preskrbim dobro ležišče za zimo. Naenkrat začne nekaj šumeti za menoj. Jaz gledam kot otrpnen. Naenkrat se zasliši tisti zoprni glas, kateri požiivi zajecom in zajčkom vse ude, tisti: hov hov.

Ne da bi se obrnil, sem švignil po gozdu; po dolgem tečenju pridem

Modrijan.

"Brez denarja se dandanes ne pravi ničesar."

"Kako da ne?"

"No, kaj pa?"

"Dolg."

do meke planjave in zagledam naenkrat tri divje lovece.

Takoj primejo puške in na-me namerijo. Jaz se ustavim in jih opozorim, da me ne smejo ustreliti, ker je prepovedan čas. A oni so rekli: "Mi smo divji lovci. Za nas ni nikdar prepovedanega časa."

"Kaj?" zagrmí zajček. "Vi divji lovci, pa si upate ustavljati mene, domačega zajca?"

Ko so to slišali, so se začeli potiti od straha. Potili so se vedno bolj in bolj, dokler ni nastalo okrog njih toliko vode, da so se utopili vsi trije.

Mir njim in meni!

Zajec.

Ponižen.

"Oh, sosed Hren je pa moral biti sinoči silno jezen."

"Tako? Zakaj pa?"

"Oklofutati je hotel tistega Miklavža, a je po pomoti mene."

Srečen.

"Moja žena ima to grdo navado, da me prestriže baš v sredi stavka."
"Priatelj, ti se smeš šteti srečnega, da prideš sploh tako daleč."

Slabo razumel.

Uradnik: "Kako pa morete imeti svinjak tako blizu stanovanja? Ali ne veste, da je zelo nezdravo?"

Kmet: "Nezdravo? To pa že ni res! Kar sem gospodar, mi ni zbolel še noben prešič."

Zamišljen.

Zdravnik: "Častitam — trojčke ste dobili."

Oče: "Malo preveč je to — polovica bi jih bila baš dovolj."

Prevelika zahteva.

Knavsov Peter je vzel Boltetovo Uršo za ženo. Oba gresta pred notarja, kateri jih vpraša:

"Kaj želita pa vidva?"

"Zakonsko pogodbo hočeva napraviti," jeclja Peter.

"Pogodbo? — Dobro; Povej mi najprvo, koliko premoženja imaš?"

"Jaz? — nič!"

"In Urša?"

"Urša? Kaj naj pa ima? Če je mene vzela, veste, da ima toliko kot jaz, namreč zopet — nič."

"Vraga — kašno pogodbo pa hočeta?"

"Tako, da sva oba gospodarja čez to, kar imava in ne jeden sam."

Raztresen.

Bolnik: "Gospod zdravnik, jaz bi vas rad vprašal glede moje otekle noge." —

Zdravnik: "Dobro, dobro, ali jo imate seboj?"

Revež.

Žižkov je majhna vas na Češkem blizu velikih zaporov Pankrac. Ta vasica je precej čudna, kar je pač umljivo, ker občejuje ljudje navadno le z jetniki, kateri so največji zločinci. Ljudje so se popolnoma navzeli lopovskega duha.

Pri zadnjem potovanju je prišel cesar Frane Jožef tudi v ta kraj. Nasproti so mu šli vsi stanovalci z župnikom, kateri ga je pozdravil. Cesar je bil zelo prijazen z vsemi in je rekel naposled župniku:

"Zahvalim se vam za vzprejem. Lepo ste napravili. Ali se vam godi dobro?"

"Oh, veličanstvo, dohodki so tukaj izredno slabi."

"Ali vam poroke ničesar ne sijo?"

"Veličanstvo, ljudje žive kar brez poroke, tako so brezbožni."

"Toda krsti donašajo vendar nekaj?"

"Navada je, da se plača jeden gol-dinar. A ljudje si mislijo, da je za župnika vse dobro in plačujejo navadno s ponarejenim denarjem."

"Pa pokopi?"

"Ti se vrše iz zaporov, kjer končajo skoro vsi naši župljani."

Maščevanje je sladko.

Malemu Milčku so izdrli zob. Takoj na to prosi zdravnika, naj mu ga da.

"Gotovo," odvrne zdravnik. "Zob bode tvoj. Kaj pa nameravaš storiti potem?"

"Domov ga hočem vzeti. Veste, zob me je bolel vselej, kadar je prišlo kaj sladkega nanj. Zdaj ga pa hočem popolnoma natlačiti s sladkorjem, postaviti na okno in gledati — kako ga bode bolelo."

Vedno jednak.

Ona: "Pomisli, kuharica je šele dve in pol uri v hiši, a je ubila že tri krožnike."

On (učitelj računstva): "To znese na dan, računano po dvanajst ur, štirinajst in dve petini krožnikov, pomnoženo s 365 znese na leto 5256 krožnikov. Reci ji, naj gre služiti v trgovino porcelana, ker nimamo pri nas toliko posode na razpolago."

Dosmrtna ječa.

A: "Kaj pa to, da se Karol ne prikaže več v družbo?"

B: "Kaj ne veš, da se je pred dobrim mesecem zaročil?"

A: "Aj, potem se seveda nahaja v preiskovalnem zaporu pred obsodbo na dosmrtno ječo!"

Je vaje.

Sodnik L. v trgu R. je imel to navado, da je morala biti v sodni sobi železna peč tako zakurjena, da je bila vsa rdeča. Če je bila kaka stranka sitna pri zasliševanju, del jo je na stol prav poleg peči. Po petih minutah je navadno že prešla vsaka sitnost.

Jedenkrat je bil zaslišan tudi Jože G. Mož ga rad pije in je silno razburljiv. Že po par odgovorih zagrmil sodnik:

“Marš k peči.”

Jože G. gre, sede in opazuje mirno.

Mine četrte ure, pol ure, jedna ura, a Jože se niti ne poti. Strmeč se obrne sodnik do njega in ga vpraša:

“Ali vas nič ne peče?”

“Ne,” odvrne Jože. “Jaz sem vaje vročine, ker sem kurjač pri strojih.”

Naravno vprašanje.

Oče: “Francek, jaz nisem nikdar lagal kot otrok.”

Francek: “Kdaj ste pa potem začeli, oče?”

Iz Avstrije.

Uradnik: “Sluga, uredite ta pisma po abecedi in jih vrzite potem tje.”

Opomin.

Mati: “Otroci, bodite mi danes pridni, da veste.”

Jožek: “Zakaj pa, mati?”

Mati: “Zato, ker očeta tako roka boli, da vas ne bo mogel preteptati.”

Pogovor.

Domačin: “Vi pravite torej, da imate pri vas hitreje vlake?”

Američan: “Seveda. Pri nas prevozijo do 250 kilometrov na uro.”

Domačin: “Tako? Pri nas pa k večjem sto. Kaj pravite, ali imamo tako slabe stroje?”

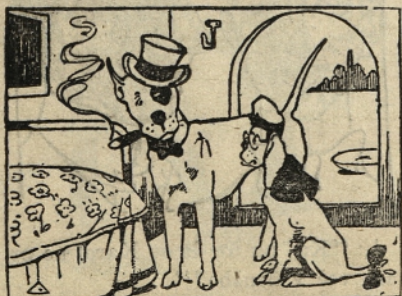
Američan: “Jeden vzrok mora biti. Ali imate preslabe stroje, ali pa prekratke ure.”

Ravnotežje.

“Ali si že slišal, da se je včeraj prevrnil policijski voz z vsemi vjetniki vred?”

“Seveda. To ni vendar ničesar čudnega. Na jedni strani so sedele same ‘lahke ženske’, na drugi pa ‘nadelani možki’. Ali je potem kaj čudnega, če se je zvrnilo?”

Je tudi len.

Psica: “Veš kaj? Upiši se k uniji, da sva preskrbljena za slabe čase.”

Pes: “Saj sem upisan, a ne za stalno. Veš, jaz sem vedno tam, kjer štrajkajo.”

Je vsejedno.

Skopuh: “Tukaj vam plačam par dolarjev za zdravljenje, dasi ni bilo pravilno.”

Mazač: “Zakaj ne?”

Skopuh: “Mene so bolela jetra, vi ste mi pa želodec zdravili.”

Mazač: “To je vendar vsejedno za vas. Saj bi bili morali za ozdravljenje jeter prav tako plačati.”

Odveč vprašanje.

V neko napolnjeno gostilno pride neki gost in gleda za stol.

Kar pride krčmar k njemu in ga vpraša:

“Ali nimate ničesar za sesti?”

Gost pa odvrne:

“Seveda imam, samo stola mi manjka.”

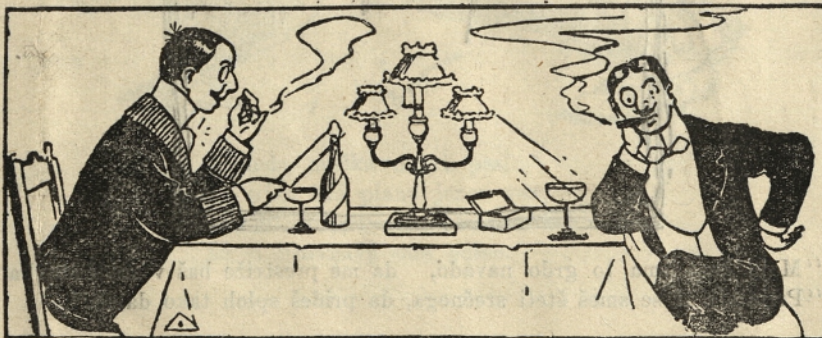
Zdravnikova odredba.

Žena: “Dve gosi sem kupila, a ne vem, katero bi zaklala za nedeljo; prva ima štirinajst funtov, druga pa dvanajst.”

Mož: “Zakolji tisto z dvanajstimi funti, saj veš, da mi je zdravnik priporočil, naj uživam le lažje jedi!”

Med ognjegasci.

“No, kako se je obnesla vaša nova brizgalna pri zadnjem požaru?”

“Izvrstno, imenitno. Le škoda, da nismo imeli vode.”

Vrjeten vzdih.

Stara devica: “Štirideset let že imam, a še nobenega moža. Gorje tistemu, katerega dobim!”

Bode dolgo čital.

Sodnik: “Zdaj hočem najprvo čitati vaše predkazni.”

Obtoženec: “Potem pa dovolite, da sedem.”

Preveč.

“Ti, ali je bil krojač Slama res tako suh?”

“Kako ne. Ko so ga pokopali, ni mogla niti trava zeleniti na njegovem grobu.”

Dober vzgled.

Častnik: “Regrut Tomaž, ali veš, kaj je vojaška disciplina?”

Regrut Tomaž: “Vojaška disciplina je, če pravite vi meni: osel, in jaz odvrnem: da, gospod častnik.”

Neuporabljen prilika.

“Kaj delaš tukaj?”

“Delam.”

“Tepec neumni! Bodi zadovoljen, da imaš zdrave noge, da se lahko delu umakneš.”

Ujel se je.

Ela: “Ljuba prijateljica, zakaj pa jokaš? Ali si dobila slaba poročila od svojega moža?”

Heda: “O — še več. Piše mi iz letovišča, da bo umrl od hrepeneja po meni. Edina tolažba mu je slika, katero ogleduje nešteto krat in jo poljublja s solzami v očeh.”

Ela: “To je vendar lepo. Zakaj pa jokaš?”

Heda: “Moj mož piše zelo lepo, a ne resnično. Da se prepričam o njegovi ljubezni, sem mu dela v kovček moje slike ono od moje matere. Zdaj veš vse!”

Anglež in Američan.

“Pri nas se vreme izredno hitro spreminja”, pripoveduje Anglež. — “Večkrat se primeri človeku, da rabi zjutraj kožuh, zvečer pa površnik.”

“To ni še nič”, odvrne Američan. “Jaz se spominjam nekega dogodka, ko sem še hodil v šolo. Bilo je tedaj za dve pedi snega. Jaz sem prijel kepo in jo zagnal v svojega tovariša. Ta je padel opečen na tla. Medtem namreč, ko je letela kepa, je postalo tudi naenkrat tako gorko, da je priletela v prijatelja mesto kepe — vre-la voda.”

Hudobno.

On: “Da — vljudnost napram ženskam je nekaka prirojena bolezen vseh možkih.”

Ona: “Potem vam pa lahko potrdim, da ste se vi rodili brez te bolezni.”

Slab zdravnik.

“Ti, mene ni bilo zdaj 14 dni doma.”

“To sem si mislil.”

“Kako to?”

“Ker je medtem umrlo polovico manj ljudi.”

Praktična.

“Gospodična, da vam dokazem svojo ljubezen, vam ponudim roko.”

“Koliko pa je v njej?”

HUMOR.

Telesno tekočino so v prastarem času imenovali humor, in razpoloženje duševno je odvisno od nje, so mislili pradedje. Če premislimo vsa dejstva, pridemo sami do zaključka, da je čista, obilna kri neobhodno potrebna za dober humor ali dobro voljo in da slaba kri povzroča slabo voljo. Čista kri pa je odvisna od popolne prebave. Človek, ki dobro prebavlja, se vedno dobro počuti. — Pomni treba, da je Trinerjevo ameriško zdravilno grenko vino edino zdravilo, ki ohrani prebavo v popolnem redu in očisti vso kri. Brž ko začutite, da vam gine dobra volja, morate uravnati svojo prebavo. Uživate nemudoma Trinerjevo ameriško zdravilno grenko vino in presenečeni boste nad hitro izpremembo. Uživate to vince v vseh boleznih želodčnih. V lekarnah. Joseph Triner, 799 South Ashland Avenue, Chicago, Ill.

“Tako, zdaj bode pa že, le po-
ženi, Janez!”

“Les, sivka,” zavpije Janez in
udari z brezovko po repih.

Zaečili slab pod, brizgalnica pa
zdrči po nagneni stezi.

Pred skednjem malo postanejo.
Vaščani zlezejo po brizgalnici, kjer
kdo more. Podžupanova žena pride s
tremi otroci. Hm, te se mora tudi na-
ložiti.

Ko vidijo druge žene, da se pod-
županovi otroci peljejo, začno nevolj-
no mrmrati. Podžupan je pa mož, ki
se neče nikomur zameriti. Zato da
brizgalno v sredi vasi ustavi in na-
loži druge otroke, kolikor se je dalo.

Polagoma gredo potem proti veliki
cesti in ugibajo med seboj, koliko
poslopij bode pravzaprav zgorelo.

Nedaleč od vasi pridejo do zneme-
nja, do koder spremljajo vaščani
svoje umrle. Tam se vselej ustavijo,
pokrope še jedenkrat, pomolijo in od-
idejo vsak svojo pot.

Tudi z brizgalno se ustavijo. Pod-
župan se odkrije in moli za tiste, ki
so umrli zadnje leto za vsakega po
jeden očenaš, za ostale pa za vse sku-
paj jednega.

Skoro pol ure je minilo, predno so
se zdramili vsi iz globoke zamišljeno-
sti. Zopet se oglasi zapovedujoč Ja-
nezov: Hej in vsa četa se pomika
počasno dalje. Dober streljaj od tega
znamenja pridejo do križpotov.

“Na križpotih se tudi spodobi par
očenašev,” se oglasi Blažek. “Na ta-
kih krajih imajo hudobni duhovi po-
sebne moči.”

Kdo bi si upal ustavljati temu po-
zivu? Blažek je bil sicer neznatna
osebica, katerega beseda ni nikdar nič
zalegla. Toda pozivu na molitev se ne
sme nikdo ustavljati. Zato postojte in
zmolijo zopet par očenašev.

Nato gre svečano dalje. Ogenj v
vasi ni več tako grozen in so ga že
deloma omejili vaščani sami. Podžup-
pan pa si tolmači to drugače in pravi:

“Ogenj je delo hudobnega duha.
Do zdaj je divjal po vasi brez strahu.
Zdaj je pa zapazil, da se mu mi bli-
žamo z našo brizgalnico in pošel mu
je pogum. Le krepko naprej.”

Dobrega polpota imajo že za seboj,
ko pridejo do mostička, pod katerim
je tekla mal potok. Podžupan zamah-
ne z roko v znamenje, da naj Janez
ustavi krave, potem pa pravi:

“Tukaj smo pri potoku. Brizgal-
nico imamo seboj, ali bi ne bilo do-
bro, če bi jo malo poskušali?”

“Dobro, dobro,” pritrdijo navdu-
šeno vaščani, “Le poskušajmo jo,
da vidimo, ali je dobra.”

“Prav, toda krave ne bodo hotele
stati,” pravi pogumno Janez in po-
gleda na mršavi kravici, ktere so se
že hudo potile.

“Hm, pa jih sprezi,” svetuje pod-
župan. “Tukaj naj se malo pasejo ob
potoku. Tudi če ktera na njivo po-
seže, ni nič zato, ker je v takih nu-
jnih slučajih vse dovoljeno.”

Janez spreže kravice, ktere veselo
zdirjajo po zelenem pašniku.

Vaščani pa zlože najprvo otroke iz
brizgalnice, potem pa napeljejo cevi
v vodo in začno brizgati vse okrog.
Dobro je šlo in vsi so bili zadovoljni

z uspehom. Cesta in bližnja trava je
bila tako namočena, kot ob času naj-
hujšega naliva.

Le nekaj jim ni bilo prav. Vsak bi
bil rad držal konec cevi, kjer voda
brizga. Podžupan je pa pozval le
boljše posestnike, a pozabil je na Ja-
neza. Ves čas se je drenjal tam okrog
— a vse zastonj. Konečno se tiho od-
strani, vjame krave, razklene jih in
zapodi, da so kar zbežljale po nji-
vah.

“Zdaj naj vam pa kdo drugi vozi,”
pravi, ko pride z jarmom na rami do
brizgalnice. “Vsi so držali za cev, le
jaz ne, ki sem posodil celo krave.
Zdaj pa storite, kar hočete.”

Po teh besedah odide jezno za ži-
vino, vaščani pa gledajo strme za
njim.

“Kaj bode pa zdaj?” oglasi se
Blažek. “Ali hočemo sami vleči briz-
galno v Zapotok?”

“Jaz,” oglasi se Jurjev Francek.

“Povej jo vaščanom, da bodo ve-
deli, kakšni so,” ga pozove podžupan.

Francek začne pripovedovati in vsi
vaščani so ga molče poslušali. Ko
konča, dostavi podžupan še vzgled
od usmiljenega Samarijana in konča
z besedami:

“Vprašam v tretjič: kdo da kra-
ve?”

Vse tiho.

“Ali bi jih ne mogel dati ti, Jer-
nejevec?”

“Moje so strpljene, so ves dan
orale.”

“In ti, Kovačev?”

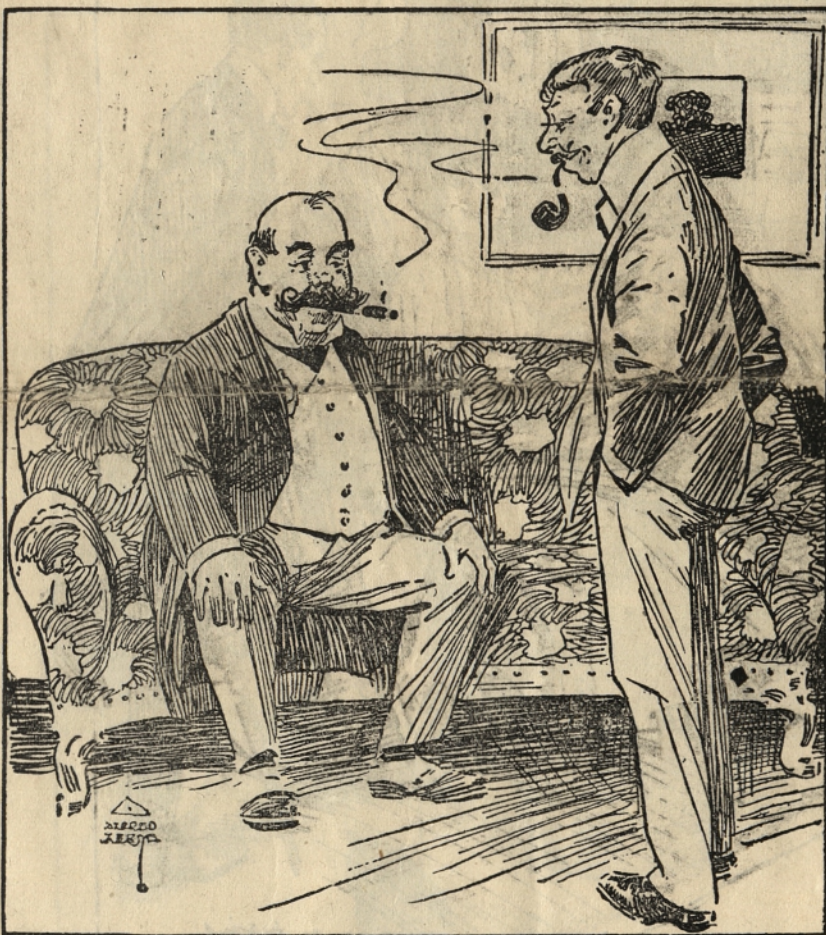
“Ne morem, jedna šepa.”

“Tehnovec, nate se pa gotovo ne
obrnem zastonj.”

“Jaz bi jih že dal, pa se bojim, da
bi ne zvrgle.”

Tako se izgovarjajo drug za dru-
gim, a konečno vendarle dobe dve.

Težaven pogum.

“Ti si torej strašno tvoji ženi pod ‘komando’.”

“No, radoveden sem, kaj bi ti naredil, če te žena zapodi pod posteljo
in čaka z metlo v roki, kdaj se ji prikažeš.”

“Blažek je štrama,” odvrne pod-
župan. “Če ima brizgalna oje za
vprego, potem jo mora vleči živina.
Kdo da zdaj živino?”

Vse molči.

“Jaz pravim v drugič: kdo da zdaj
živino?”

Zopet molk.

“Da ste taki, bi si ne bil mislil.
Ali se pravi to pomagati bližnjemu?
Ali ste to kaki kristjani? Levi raz-
bojnik na križu je boljši od vas. Ko-
likokrat so nas učili v cerkvi: Po-
magaj svojemu bližnjemu. Ali se še
kteri ve spomniti tiste propovedi, ki
so jo povedali gospod župnik pred
jednim mesecem?”

Med tem so pa otroci hodili rado-
vedno okrog brizgalne, ogledovali to
in ono. Kmalu znajdejo, da so srkalne
cevi iz gumija.

“Vidiš, to je pa tako, kakoršno ra-
bimo v šoli, da radiramo,” pravi je-
den.

Takoj pridejo še drugi, tipljejo, se
ozirajo na vse strani — prilika je do-
bra. Smuk po pipece v žep. Košček za
košček odrezujejo, spravljajo v
žep in se hvalijo med seboj, koliko
ima ta in oni.

Solnce je že zahajalo, ko priprejajo
pravkar prigan par. Zopet nalože
otroke in hajdi proti pogorišču.

Z velikim vriščem pridejo v vas,
kjer je bil pogašen že ves ogenj. Le
še na posameznih krajih se je malo
kadilo vsled razbeljenih tal.

Podžupan razdeli previdno svoje
sovaščane po pogorišču, starejši pa
ostanejo pri brizgalni. Tam jim pove
še jedenkrat prigodbo o usmiljenem
Samaritanu, potem pa zakliče:

“Zdaj pa le na delo.”

Podžupan prime sam za brizgalno
cev in nameri.

“Pritisnite!” zavpije, ker ne pri-
teče ničesar.

Ljudje gonijo, da stekajo kolesa, a
vse zastonj.

Obupno vrže podžupan cev po tleh
in gre k brizgalnici, da sam pogleda.

Dolgo išče okrog, dokler konečno
ne zagleda razrezane cevi.

“To je vzrok,” pravi, “toda ne-
vem, kako je to? Doli pri potoku je
vendar dobro gnala.”

“Jaz pa vem, zakaj se je to nare-
dilo,” dostavi Jurjev Francek, kateri
je bil pri mostu povedal ono župni-
kovo propoved. “To je božja kazen,
ker ni hotel dati nobeden krav.”

Zamislil se podžupan, popraska se
za ušesmi in potrdi:

“Božja kazen, da, prava božja ka-
zen. To je vse zato, ker ljubimo pre-
malo svojega bližnjega. Ravnajte se
vendar po usmiljenem Samarijanu in
zapomnite si enkrat za vselej, kako
se mora živeti.”

Po teh besedah pove še enkrat vso
zgodbo, potem pa konča:

“Naše delo je dovršeno, ogenj po-
gašen. Čast vsem tistim, ki so daro-
vali svoj čas in pomoč. Mi Vinašča-
nje vemo, kaj je prav in kaj je na-
pek. Zato smo pa tudi storili svojo
dolžnost častno in vestno. Ogenj je
pogašen; ustrašil se je bil že naše
brizgalne. Kaj bi pa šele bilo, da je
ta brizgalna delovala. Hudobni duh
je premagan — mi smo storili vse.
Pojdimo.”

Naprežejo krave in vlečejo brizgal-
nico polahkoma domov.

Tam stoji še danes v Lesjakovem
skednju in čaka potrpečljivo, da zo-
pet pokaže vse svoje moči, kot jih
je pokazala pri zapotoškem požaru.

Drago mleko.

Slikar: “Koliko velja ta čaša mle-
ka?”

Kmet: “Ah — kaj hočem jemati za
časo mleka. Naslikajte mi mojo staro
pa bova ‘kvit’.”

Prva beseda gre danes Pittsburgu. Tam je namreč prava "babja" revolucija. Te so se zavzele, da se morajo vsi tamošnji fantje oženiti. Zgodilo se je pa tako-le: Kakor veste, so neoženjeni fantje navezani na "boarding bossice". Ker gre tem malo predobro, so začele tako živeti, da resno konkurirajo vsem tistim, ki gledajo malo preradi v kozarček. Hm, zakaj pa tudi ne? — Možje služijo od zore do mraka, fantje plačujejo redno vsak teden — pa je denarja kakor toče. Ali je kaj čudnega, da so začele "bossice" pupcati, da je veselje? Če vsled tega ne dobe fantje jedila — to je vendar vsejedno. Glavno je, da plačajo, pa naj že jedo ali ne.

Ker je naravna postava, da človeka prime po pijači zaspanec, se pač ne bomo čudili, če povemo, da prespe te "bossice" kar po cele dneve. Ko se zbrihtajo, pojavi se jim krasen maček, žeja pritise vnovič — pa hajdi zopet nad kablico.

Kdor pupca, mora imeti denar. Če ga nima, ga pa skuša dobiti. Ali veste, kaj so se zmislele bossice, da izpraznijo po možnosti dobro rejene fantovske žepe? Domače "unterholtenge" napravljajo, vabijo fante nanje in suše njih mošničke.

Fantje so v resni nevarnosti. Ne preostaja jim drugzega, kakor ali ženiti se, ali pa iti drugam na board.

Kaj preostaja torej Komarčku? Opikati jih, tako opikati, da bodo vedeli, da je za ženske samo — voda. Saj je itak znano, da imajo ženske precej slab "verstandkosele". Če ga pa še namočijo s šnopsom, potem je pa — ojej!

In kako jih je lepo videti, ko se opotekajo s skledo v roki, kako se jim zapleta jezik! Mesto treh oseb vidijo jih šest in po dve mizi. Zato se večkrat zgodi, da postavijo skledo na — tla, kjer se seveda razbija.

Vidite, take so "dobre" pittsburske ženske — seveda, ktere so. Zato jih bode pa imel Komar dobro na piki in jih bode začel kar od kraja pikati, če se ne poboljšajo.

Tudi Miklavžek ne da miru. Nedavno je zopet začvilil v nekem zakotnem lističu, kjer trdi, da papca "brezpametne odpadke". Dober tek! Miklavžek, povej no, kakšni so pa "pametni odpadki"? No, vidi se, da se ti že pamet kisa, menda od tistih "brezpametnih odpadkov", kateri najdejo v tvoji pameti toliko "žlahtne".

Da možček ne ve, kaj govori, vidi se po izvirni besedi, ktero je menda nekje slišal, a se je ni zapomnil. Imenuje namreč nekoga "ničvredni izvršek". Hm, izvršek, kaj pa je vendar to? Take besede ne pozna slovenski jezik! No, ker si usmiljenja vreden človek, ti priskoči Komar na pomoč, pokaže z rilčkom na-te in pravi: "ničvredni izmeček". Vidiš, Miklavžek, le pridno čitaj Komarja, mogoče se vendar enkrat navadiš govoriti tako, da bodeš vsaj sam sebe razumel.

Pikežev pa nikar ne išči; rajši se postavi pred ogledalo pa g'lej "ta opikane".

Predno se Komar poslovi od njega, mu priporoča, da hrani svoje pičle zmožnosti in stroške, ker je v resnici škoda vsekega centa za take klobasarije.

Da imajo chicaški ultrasociji izredno podobnost z Miklavžkom, vidimo iz najnovejših poročil. Ti reveži so priredili namreč pesno zabavo na korist ruskih revolucionarjev, ali bolje — čifutov. Da je bila komedija večja onesnažili so "dvorano" s črnim in pobarbeli za razne napise, kot: živela ruska revolucija.

To so naroda sociji, da nimajo para pod solncem. S 95 odstotki ruskega naroda ne simpatizujejo, ampak s 5 odstotki tistega čifutskega proletarijata, ktero mori in pobija, ker ne sme izkoriščati prostega naroda. Da

Kaj hočemo, no; mesto da delujejo za svoj narod, pa se vtikajo v stvari, o katerih nimajo nobenega pojma. Je pa tudi smešna cela stvar. Sožalje se izraža z — godbo in plesom. No, če ti niso prismojeni, pa res ne vem, kdo je.

Sramota za tiste Slované, kteri se potegujejo za take nesramne krvose, kot je ruska in poljska čifutarija. No, s tem ste baš dokazali, da ni med vami in med norci nobenega razločka več. Živeli ultra sociji, ki pljujete v lastno skledo in ponujate potem to ostudno brozgo za vašo dušno hrano. Drugzega pa tudi ni pričakovati od vas.

Nedavno je poročal Komar o mački, psu in klobasi. Veste, kaj se je zgodilo? Mačka, ktera se je hote'a na

Zaletelo se mu je.

Ženska: "Slišala sem, da žele vaši stariši da se oženite z Lucijo. — Ona je lepa in pametna."

Moški (prilizljivo): "Toda jaz ne maram ne pametne, ne lepe ženske, jaz hočem vas."

pokažejo še večjo nevednost, nastopil je neizogibni Nace in klobasal nekaj o ruskih razmerah. Prosavljal je čifute kot revolucionarje, tako da ga brez dvoma izvolijo v najkrajšem času vsaj za rabinerja. Koliko je dobil za to klobaso od čifutov, je seveda njegova stvar.

Godba je igrala koračnice, prismojeni sociji pa so "taneali" solznih očij in pošiljali vroče želje ubogim(?) čifutom, ktere tako milo seka roka pravice.

vsak načij pobrigati za varstvo pri klobasi, je odletela, tako odletela, da se bode za naprej držala le še mišij. Klobasa, ali Jednota določila: Slovence ti ameriški, pod teboj sem se rodila, pod teboj zrasta in napredovala, zato ostanem še nadalje tvoja. Mačka pa je poklofana tekla domov in s prehlajenim glasom stokala o osemstisočih naročnikih, kteri so ji zopet odletei. —

Hm, pa to je naravno. Če bi se bilo dalo kaj napraviti z Jednoto, bi

bil napravil užaljeni morostar. Ker je pa videl, da ni nič, oddal je svoje slabo blago, ktero hira zdaj kot nekdanji "prijatelj". To bi bilo tudi malo — prelepo. Tak lep kos mesa z jednim požirkom — nak to ne gre, če stoje vsi blagoslovi krog tebe. Tako je mucika za jedno upanje revnejša in za jedno blamažo bogatejša! —

V današnji torbi ima Komar nekaj iz — Kansas City. Tam je namreč čudno podnebje. Člani slovenskega društva so postali čez noč "kuheltajčarji". Med seboj čvekajo "bos un bi", da se Bogu smili. Poslušajo nemške pridige z očmi in ušesmi, a vedo toliko od njih, kot bi jih ne bilo.

Zdaj resno premišlujejo, kaj bodo počeli. Slovensko so pozabili, nemškega ne znajo, angleškega ne razumejo — ostaja jim torej le še jedna pot, da — lajajo. Prav tako. Vsekakor bode lajanje pravilneje, kakor njih nemščina.

Da ne pozabi Komar popolnoma na Cleveland, je tudi umevno. Naš stari znanec Morostar je — utihnil. Obsejala ga je moč najvišjega in sprevidel je, da je najbolje tako. Toliko časa je klatil budalosti v svet, da se ni nazadnje več spoznal. Zato je nabral po severnem Ohiu desetstisoč upov na nitko; s temi sedi zdaj dannadan v kotu za pečjo, prebira jih in premišluje nestalnost tega sveta.

Prav tako!

Vitus je pa revček, da mu ga ni para. Po dveh delih sveta išče pomočnika, a ga ne najde. Ej — kdo ne pozna Vitusa! On ni tako neumen za — svoj žep, s katerim doseže vse. Saj ve, da se z dolarjem odkupi vse; zato bi se Komar prav nič ne čudil, če mu po par letih postavijo na glavo vsaj — škofovsko kapo.

Dandanašnji posli.

"Hitite, hitite, v otroški sobi gor!"

"Potem morate poklicati pesno, kajti jaz sem kuharica."

Prijazna ponudba.

"Gospa, jaz sem slišal, da ste vi vdova. Vidite, jaz sem pa vdovec. Ali bi ne "pašala" midva skupaj?"

SEPTEMBERSKI DNEVI.

Septemberski dnevi,
Kako ste krasni!
Taki žalni, taki tihi,
Kot skrivni ste vzdih,
A vendar lepi.

V kras zadnji ogrinja
Narava se vsa.
Kot dekle je zvesta,
Kot pozna nevesta,
Ki čaka moža.

Njen ljubček prihaja
Ves z belim zastrt.
Vetrovi mu bratje,
Snežinke mu svaťe,
Narava pa — prt.

Septemberski dnevi,
Kako ste krasni!
Ste resni, globoki,
Kot smrti preroki,
A vendar lepi.

Vjel se je.

A.: "Današnji večer sem silno razburljiv. Pozabil sem namreč doma svoje očali. Povejte mi, kdo je ona ženska, ki sedi kot vreča žaganja pri glasovirju?"

B.: "To je moja žena."

A.: "Kdo je pa tisti strah tam, ki se zvija, kot glista?"

B.: "To je moja hči."

A.: "Oh, kako neumno. Povejte mi, kdo je pa oni možki, ki ima prav oslovska ušesa in koštrunovo glavo?"

B.: "To ste pa vi sami v — ogle-dalu."

Vztrajen.

Mlad mož: "Gospodična, ali smem prositi za vašo roko?"

Gospodična: "Obžalujem — baš danes sem se zaročila."

Mlad mož: "Dobro — pridem pa jutri."

Dobra poznavalca.

Žena (pokaže na žirafa): "Glej, glej. Kaka žival je pa to?"

Farmer: "Kakšna? To je vendar noj!"

Žena: "Kako je to mogoče? Noj ima vendar perje."

Farmer (jezno): "Ne blebetaj mi vendar takih neumnosti; ali ne veš, da se noj v tem letnem času oskubi?"

Njena sodba.

Mož: "On je zelo bogat."

Žena: "Da; pa tudi varčen in skop."

Mož: "Ah, kako moreš to vedeti? Ti ne smeš soditi po tem, kako je kak mož opravljen."

Žena: "Saj ne sodim po možu, ampak po opravi njegove žene."

Sveto.

A.: "Rešite me iz velike zadrege in posodite mi tisoč dolarjev."

B.: "To je nemogoče."

A.: "Zakaj ne? Vi ste venčar bogat človek!"

B.: "To je res. A pomislite, da sem denar podedoval od svojega očeta. Tako dražega spomina pa ne dajem jaz drugim v roke."

V naglici.

"....Če bi tvoj rajni oče še živel, bi se v grobu preobrnil."

Pametnejši.

Čevlarski učenček vpraša svojega mojstra: "Mojster, če sedita pameten in neumen človek oba v jedni sobi in gre pametni ven, kdo ostane potem v sobi?"

Mojster: "Neumni, seveda."

Učenček: "Torej srečno mojster." Tako pravi in zgine med vratmi.

Zdaj se pa ve.

Prvi: "Kako je to, da je zdaj toliko povodnji? V prejšnjih letih ni bilo tako."

Drugi: "Hm — to je jednostavno. To pride od tega, ker zdaj skoro že nikdo več ne pije vode."

Odveč.

Sinček: "Oče, kupi mi glavnik."

Oče (skopuh): "Čemu ti bode glavnik, ko bodeč na stare dni prav tako plešast kot jaz."

Darežljiv Miklavžek.

Sinček (v cerkvi): "Ata, pripravite se, za nami jeden pobira."

Miklavžek iz Pittsburga: "Lump, pusti me! Ali ne veš, da prav zato spim!"

Obramba.

Sosed Krnec je bil tožen, da je pri nekem nočnem tepežu svojemu vrstniku Jakatu skoro odgriznil palec. Ko stoji pred sodnijo, vpraša ga sodnik:

"Krnec, kake razloge bodele navedli za svojo obrambo?"

Krnec: "Nobenih. Jaz samo to rečem, da sem nedolžen. Upoštevajte to, gospodje. Kaj je imel sosed Jaka iskati o polnoči s palcem v mojih ustih?"

Drzno.

Gospa: "Ana! Vi sedite tukaj in čitate nemoteno časopise. Otrok pa joka že nad pol ure v sobi na vse pretege."

Pesna: "Oh, gospa, to me ne moti, na jok sem že navajena."

Prepozno.

"Vi ste spoznali svojo ženo malo pred poroko, kaj ne?"

"Nikakor ne, ampak malo po — poroki."

Če se "Ciza" prevrne.

Dolinus: "Stara, pokrij si brž klobuk, da se ne prehladiš."

Mark Twainov dovtip.

Neki časniški poročevalec obišče nekega dne Mark Twaina z namenom, da ga popraša o rodbinskih zadevah.

Začne pa tako-le: "Ali ste vi edini otrok? Ali imate mogoče še kaj bratov in sester?"

"Tega se nikakor ne morem spomniti," odvrne Mark Twain.

"Tako? Ali ni ta podoba na steni, ktera je vam tako izredno podobna, od kakega vašega brata?"

"Ah da, zdaj se mi začne malo svetliti — to je ubogi William, ali Bill; kakor smo ga vedno zvali."

"Ste ga zvali? Ali je že mrtev?"

"Gotovo, vsaj mislim tako. Cela stvar je zelo zavita."

Jaz in umrli brat sva bila dvojčka. Bila sva si zelo podobna. Ko sva bila stara štirinajst dni, so naju kopali in zamenjali. A pri kopanju je jeden utonil; jedni so rekli, da je utonil Bill, drugi pa, da sem jaz. Vam zaupam danes neko skrivnost, ktero ne ve še nikdo. Jeden od naju je imel malo znamenje na levi roki, to sem bil jaz; in glejte, baš ta otrok je pri kopanju utonil."

Ko poročevalec to sliši, pogleda ga nevrjetno, potem pa zgine med vratmi, dobro vedoč, da je bil enkrat pošteno "potegnen".

Izgovor.

Mož: "Ali si kaj prinesla nazaj od lenarja, ki sem ti ga dal zjutraj?"

Žena: "Oh, tako rada bi bila — pa si nisem upala. Veš, imela sem žep raztrgan, pa sem se bala, da ga zgubim. Sem pa rajši za vse nakupila obleke."

"KOMAR."

Edini slovenski humoristični list v Zedinjenih državah.

PIKA DVAKRAT NA MESEC.

Urednik in izdajatelj:

FRANK KRŽE,

80 Greenwich Street, New York, N. Y.

Naročnina \$1 na leto, za Evropo in New York 25 centov več.

"KOMAR."

(MOSQUITO.)

The only slovenic humoristic paper.

Issued every 1st and 15th day of month.

Editor and publisher: FRANK KRŽE.

80 Greenwich Street, New York, N. Y.

Subscription \$1 yearly, to Europe and New York 25 ct. more.

Petrček.

Slika iz življenja.

"Petrček, kam pa nesete te koše?" vprašam kakih sedemdeset let starega, majhnega, čokastega možička, kateri koraka pravkar mimo mene.

"H Tehnovcu nesem tele koše. — Kdo pa si ti, ki govoriš z menoj?"

"Ali me ne poznate? Jerneja sem sin, tisti veste, ki je v šolah."

"Aha, zdaj pa že vem. Čisto očetov glas imaš. Ne smeš biti hud, ker te vprašam; veš, jaz nič ne vidim, prav nič. Že deset let ne ločim dneva od noči. Revež sem, tak revež, da se me Bog smili in Mati Božja. Ali imaš čas?"

"Imam. Kaj pa želite?"

"Sprejmi me gori do Tehnovca. Jaz nisem navajen teh vaših ulic, pa se vedno bojim, da se kam ne zadnem."

"Kar pojdite z menoj, jaz vam vse pokažem."

Polagoma korakam poleg ubožno oblečenega, malega možička in nehote se mi obudi sočutje do tega reveža. Za trenutek se mu omilijo tiste strpljene poteze na vsem obrazu, a samo za trenutek. Pod gostimi, snežnobelimi obrvmi se žalostno zapira dvojica oči, brez luči, brez življenja. Povešeno glavo ima. Le zdaj pa zdaj jo dvigne proti nebu, kot bi nekaj iskal; ustnice se mu zagibljejo, potem se pa zopet povesi kakor klas, kteremu je nevihta strla tanko steblo.

Molče korakava drug poleg drugega. Ko prideva komaj do sto korakov oddaljene hiše, pravim mu:

"Petrček, zdaj sva pa že tukaj."

"Sva že? Bog ti plačaj to dobroto, ktero si storil slepemu, ubogemu možu. Počakaj me pred hišo, bom dal za frakelj žganega, ker si mi pokazal hišo."

Možiček zgine med vrati, jaz pa obstojim malo osupnen pred njo. Ali res misli zapiti tiste krajcarje, kar jih dobi? In mogoče radi mene? Ne, ne maram ga čakati. Kar skrijem se mu, mogoče pojde domov, ko se mu ne oglasim.

Umaknem se kakih deset korakov in obstojim pri zidu.

Kmalo se prikaže Petrček med vratmi, tiplje med prsti denar, giblje

z ustnicami in spušča novce za novcem v žep. Pokima z glavo, poseže s palico okrog sebe in pokliče:

"No, zdaj pa le pojdiva."

Ker se nikdo ne oglasi, obrne glavo malo, posluša, potem pa zopet vpraša:

"Kaj te ni več tukaj?"

Zopet počaka, potem pa gre polagoma po vasi.

Jaz grem za njim.

Tam pri zadnji hiši zavije. Ali gre res v gostilno? Ne verjamem. Mogoče je samo zavil napak. Že hočem pohiteti, da mu povem. A v tem trenutku vpraša nekega mimoidočega dečka:

"Ti, kdor si že, povej mi, ali je tukaj Lesjakova gostilna?"

"Je. Kar naravnost pojdite, saj ste že pred hišo", odgovori mali in gre zopet dalje.

Torej gre res v gostilno. Malo pomisljam, potem jo pa mahnem za njim. Ko vstopim v sobo, ga že dobim za mizo pri polnem fraklju.

"Kaj ste jo res zavili v gostilno, Petrček?" ga vprašam.

dem križev na hrbtu, bodeš pa tudi tako govoril."

Možiček se skoro razburi pri teh besedah. Zato skušam obrniti pogovor na druge strani in ga vprašam:

"Petrček, koliko ste pa dobi za koše?"

"Deset grošev, duša, deset grošev. Delal sem jih od včeraj tedna."

"Kako jih pa delate, ker pravite, da ne vidite?"

"Ne vidim, ne, le poglej moje oči. Levo oko mi je vzelo trganje, po desnem me je pa robida udarila, ko sem iskal leščevja."

Pogledam mu v oči — ne, v teh očeh ne more biti več svetlobe.

"Kako delam koše? Po umu. Bog ne zapusti reveža in zdi se mi, da mi sama Mati Božja pomaga. K njej molim vedno in nikdar ne zakonem. Več kot deset let me ni slišala živa duša, da bi prišla iz mojih ust kaka kletev."

"Pa niste bili vedno tako pobožni?"

"Ko sem bil mlad, gotovo ne. Kakor nisi ti. Kadar je človek mlad,

Zavrnil.

Ženska (zaničljivo): "Vaše razlaganje ljubezni, gospod, mi gre pri enem ušesu notri notri, pri drugem pa ven."

Gospod: "Hm! Tega si pa nisem mislil, da imate tako prazno glavo."

"Res, res. Malo žganega me tako poživijo. Zakaj me nisi počakal?"

"Sem moral iti po malem opravku domov."

"Tako, tako. Le sedi no, pa pij!"

"Hvala, jaz ne pijem, posebno žganje ne. Veste, to je strup tudi za vas in bi bilo bolje, da izpijete četrto vina."

Možiček zmaje nevoljno z glavo in pravi:

"Veš, kaj ti bodem jaz povedal? Žganje je vino za siromake. Kaj mu zaleže četrto vina? Nič, prav nič. Malo zadisi, pa greš ven tak, kot si prišel. Žganje pa tako lepo pogreje. Če ga imam par meric, pozabim, da sem star, pozabim, da sem slep revež, kateri je v nadlego vsem. Moje trde žile se omajejo, v moje revno telo pride tista moč, ki sem jo imel v mladih letih. Vidiš, tako je in nič drugače. Kadar bodeš ti imel se-

zdravih kostij, močnih mišic, tedaj zaupa sam vase. Kakšen sem bil jaz! Močan kot lev nisem se bal nobene sile. Živel sem, kakor zdaj sprevidim, pregrešno, kakor živi mladina sploh, ki misli, da bode večno mlada. Toda pride starost, mišice se posuše — človek postaja slab, bolehen. V svojo moč ne zaupa več, ker jo nima. Človek je kot zver. Dokler se jo ne vjame, drvi pogumno, ne straši se nobene stvari. A pride človek, nastavi ji zanjko — zver je ujeta. Nobena sila, nobena moč ji ne pomaga. Človek pride z bičem nad njo; zver vidi, da si ne more kljub vsej moči pomagati — pa zruši pogum. S človekom postane krotka in ga priznava za višje, si neješe bitje.

Prav tako je z mladostjo. Nadajo pride nevidna sila starosti, uklone jo in poniža. Ko človek vidi svoje izsušene mišice, ko vidi, da mu je enajle

dan za dnem zadne ostanke moči in življenja — se uklone rad ali nerad. Nevidna sila se mu kaže na izsušelih rokah, na težkih nogah — z jedno besedo: povsod, na vsem telesu. Tedaj sprevidi, kot ujeta zver, da ga more ščititi in varovati le višja moč, le Bog sam, kajti na lastne moči se ne more več zanašati."

Oddahne se možiček, napravi globok požirek in drugič natočenega fraklja.

"Tako je, vidiš. Bil sem mlad, močan in mislil sem, da bode valno tako. Popeval sem, fantoval, dekleta ljubil in živel tako, kot živi mladina. Ko sem se oženil, je bilo malo bolj. A dosti ne. Vendar nisem zapravil domačije. Še danes gospodari na njej Matevž, moj sin, tisti, ki dela z menoj tako —"

Petrček preneha, dvigne glavo, kot bi hotel pogledati, kdo je okrog njega.

"Kaj je z Matevžem?" ga vprašam.

"Ne smem povedati — ne smem, lahko bi me slišal in potem —"

"Saj ga ni tukaj, le povzpij."

"On je povsod. Če kaj komu potožim, me pa pretepa kot otroka."

"Kaj? Tepe vas?"

"Molči, ne govori tako glasno, on vse sliši."

Obmolknem. Poteze na obrazu se mu poglobe, med njimi pa zasije lahka rdečica kot pozni spomin nekdanjih dni. Ne sliši se drugega kot enakomerno tiktakanje stenske ure.

"Pretepe me, pretepe", nadaljuje, ko se prepriča, da ni nikogar zraven. "Jaz ga prosim s povzdignjenimi rokami pri Bogu in vseh svetih — a on me tepe kot snop. Vidiš, tak revež sem jaz — Bogu bodi potoženo. Pa nikar ne povej Matevžu, drugače bodem jutri ves črn. Jaz ti povem, Matevž je hudič."

"Zdaj ste pa zakleli, Petrček, prej ste pa rekli, da nikdar ne izgovorite kake kletve."

"Kaj? Zaklel sem? Mi bode že Bog odpustil. Veš, zdaj sem malo trdnejši. Žgano mi vrne malo tiste moči, malo tistega življenja. Če mi večsilih ujde kaka beseda — no, jaz ne morem drugače. Jaz sem revež, velik revež. Poleti zaslužim kak krajcar, pa še to mi pobere Matevž, ta hudič."

Petrček se začne nekako živo gibati semtertje. Vele prste stika v pest, kot bi hotel poskušati, koliko prejšnje moči se je vrnilo vanje.

"Še jedno merico", pravi naenkrat in udari s pestjo na mizo.

"Petrček, ne pijte toliko, ne bode dobro!"

"Kaj praviš? Ne bode dobro? Poglej moje pesti, kako so prišle k moči, poglej moj obraz, kako postaja mladikav. Kdo pravi, da ne bode dobro? Če prinesem denar, mi ga pobere Matevž. Natepe me pa tako ali tako, naj-li pridem z denarjem ali brez njega. Kaj se mi more zgoditi? Če je božja volja, pridem domov, če ne, pa ne. Ampak Matevž je velik hudič!"

Zopet nagne nanovo prineseno merico.

"Veš, mene preganja ves svet. Ko se je ženil Matevž, mi je obljubaval

vse. Dokler je živel moja stara — Bog ji daj dobro — se je še prestajalo. Spal sem v sobi na postelji, jedel z družino in imel vsako nedejo svežo srajco. Kako imam pa danes? Jem, če kaj ostane, pred hišo ali v skednju, kakor berač, ki prosi vbogaime. Sobo so mi zaprli. Na stare dni se moram potikati po skednju, kadar pritisne mraz, pa v hlevu. A nimam ne postelje ne odeje. V hlevu sem na smrečju in steli, mogoče tudi na gnoju. Kaj hočemo. Oči sem zgubil, moči so zgubile, premoženja nimam — živa duša se ne briga za me. Bogu bodi potoženo. To je več kot hudič.”

“Petrček, pa vi precej kolnete.”

“Kdo kolne? Jaz? Veš, če si ti naš Matevž, te zgrabim zdajle, pa te stresem, da ti bode jutri še zvonilo. Jaz sem močan. Poglej moje pesti!”

Petrček dvigne obe roki in jih obrne proti meni. Zdi se, da so dobile oči več leska in barva obraza je še življša.

“Petrček, nehajte, nehajte, pa pojedite domov. Vidite, vi ste že malo pijani.”

Hipno se pomiri, zdihne globoko in trdi nekaj z glavo.

“Ali misliš, da je treba živeti meni tako? Nikdar, nikoli! Bil bi lahko, kot drugi stari možje. Tako sem pa reva, da je ni večje na svetu. Jaz ti rečem: Matevž je hudič, župan je hudič, Primec je hudič — vse tri naj še danes vrag vzame.”

“Zakaj pa župana in Primeca?”

“Zakaj? To še vprašaj? Lansko leto sem bil šel pobirat miloščinjo — pa ne po našem kraju — šele tri ure od nas sem začel. Ljudje so bili usmiljeni, prinesel sem domov lep denar. Mesec dnij za tistim grem zopet. A kaj mi naredi ta župan? Piše na občino, kjer sem pobiral milodare, naj me pošlje po izgonu domov. Naložili so me na voziček, pa hajdi — bočeš ali nočeš.”

Ko pridem domov, grem takoj nad župana. Ta mi pa pravi:

“Petrček, to je sramota za našo občino, da beračiš okrog, ko imaš vendar sina na domu in kot zgovorjen. Glej, da mi ne greš nikamor več, ker te bodem drugače dal zapreti. Ti delaš občini samo stroške.”

“Pa mi daj ti”, sem mu rekel. “Kaj misliš, da je dobro za slepega človeka hoditi okrog?”

Veš, kaj mi reče?

“Kar tiho, drugače te zapremo v občinsko sirotišnico!”

Potem sem mu rekel, da se grem pritožiti k Primecu, ki ima glavno besedo v fari. Res grem. Ta me pa kar spodi in pravi, če pojdem še kdaj kam, da me bodo prignali žandarji uklenjenega. Ali bi se ti ne jezil? Saj pravim: Matevž, župan pa Primec so veliki hudiči!”

Možiček podpre svoje prepričanje z zadnimi ostanki iz fraklja, potem pa izvleče drobiž in začne šteti: pet, deset, dvajset — tristo — samo še dvajset krajevarjev — pa tako mi dobro stri.

Zopet obmelne. Nato pa udari s steklenico ob mizo in pekliče:

“En četrt mi ga daj, tega vzamem seboj, Matevžu ga moram dati, da me ne bode tako pretépal.”

Previdno odrine zadne krajevarje, dene steklenico v žep in gre. Pokažem mu vrata in ga pečem do spred hiše.

“Pojdi, pojdi še malo z menoj, se ne spoznam dobro.”

Tiho korakava tam, kjer je možiček pred dobro uro nesel sad svojega truda.

“Ali vam ni nič žal, da ste vse zapili?” ga vprašam.

“Žal? Zakaj?”

“Lahko bi si bili kupili mesa, pa bi bili dobro jedli. To bi vas bilo bolj okrepčalo.”

“Lažeš! Meso okrepči Matevža, ne pa mene. On požre vse s kostmi vred.”

“Ne verjamem, da bi bil tak. Veste, za vas ni lepo, če se napijete.”

“Ni lepo? Kaj če meni lepo, samo da je dobro za-me. Poglej, kako je Petrček mlad! Še zaukal bi, samo te oči —”

Obmolkne. Med razburjeno in veselo glavo je padla kaplja pelina.

“Tako”, pravim mu, “zdaj bode

pa že vedeli, kam. Petrček, samo pazite, da kam ne padete. Vi ga imate več v glavi, kot se spodobi za vašo leta.”

“Kdo? Jaz ga imam več v glavi? Kdo pa si ti, da si upaš učiti starega moža? Ti si smrkavec napram meni! Kdo te pa prosi, da greš z menoj? Kar poberi se, ti kavka kavkasta! Oni trije so jeden hudič, ti si pa sam jeden —”

Tako se mi zahvali Petrček in gre godrnjajoč in kolneč po cesti. Vsi pobožni zdihi so ga minili naenkrat; zopet je mlad in krepak, zopet je moč v njem...

* * *

Drugi dan grem v bližnji trg. Pot me vodi mimo njegove hiše. Ko se ozrem, zagledam Petrčka na dvorišču z rezilnikom v roki, kako dela in obrezuje vse po umu. Nehote se ustavim in vprašam:

“Petrček, kako se kaj počutite danes?”

“Kdo pa si ti, duša krščanska?”

Postopač.

Beli: “John, zakaj ne maraš igrati na karte? Ali se ti je kaj hudega pripetilo, da si tako potr?”

John: “Da. Imel sem sanje, groz ne sanje, tako, da me še zdaj stresa, če mislim nanje.”

Beli: “Kaj se ti je pa sanjalo?”

John: “Da sem bil primoran — delati.”

Klobasa, mačka, pes. Kjer je to troje, je tepež gotov. In že se obeta, tak lep in zanimiv, de ga bode veselje gledati.

Da bodo rojaki razumeli, hoče jim Komar raztolmačiti te tri pojme. Pričnimo s klobaso. Klobasa je dobra jed, skoro naš naroden izdelek. Tudi ta klobasa, ktero ima Komar v mislih, je prava, pristno naša. Predstavlja namreč neko Jednoto, ktera ima v bližnji bodočnosti važno posvetovanje. Že leta obstaja in je tako dobro prekajena, da že daleč diši.

To je tudi vzrok, da je zvedela zanj mačka. Tiho, zvito se je priplazila pred par leti k nji, hotela jo je pograbiti — a v tistem hipu je planil za njo močan pes, kteremu je že od davno izročeno varstvo nad to klobaso. Posrečilo se mu je, zapoditi mačko in imel je lep mir do danes.

Mačka je zbežala — a pozabila jo ni. Zopet čaka na ugoden trenutek, da plane nanjo. In ta trenutek je tukaj. Mačka si brusi kremplje in zobe. Za jedenkrat se hoče znebiti psa s tem, da obravnava direktno s klobaso. Krčevito se vije, mijavka nad vse mlo; prepričati hoče lastnike, da je baš ona sposobna za varstvo klobase in nikdo drugi ne. Pravi, da jo bode **brezplačno** žrla in skrbela po očetovsko zanj. In kako ljubeznivost obeta. Vsak delničar klobase dobi vsak dan poročilo, koliko je že požrte. In za to žalostno poročilo pošlje samo — dvajset centov na mesec. Raea na vodi — to je velikodušnost, kaj ne. Dajati za papir po dvajset centov na mesec, ko se ga vendar dobi za ta denar za vse leto dovolj. Vrh tega je pa še tanjši in boljši — ter nepopisan, kar je vsekakor tudi nekaj vredno.

Psička, kateri je toliko let pazil na klobaso, pa hoče ta mačka lepo spoditi od hiše, rekši: ti si naredil svojo dolžnost — ti lahko greš.

Ali mislite, da ne bode tepeža? Bode, bode, pa še kakšen!

Zdaj vedo torej čitatelji, kdo je klobasa, kdo mačka in kdo pes. Če bi bil še kdo v dvomu, pa mu pove Komar, da sta zadnja dva, dva lista, ktera se poganjata za dober delež. Kdor hoče biti pravičen, mora priznati, da gre varstvo psu, kateri jo čuva že toliko let. —

Baš te dni se pošiljajo okrog pisma lista Mačke, kjer se hoče prepričati vse, da je pravi blagoslov zvezan le z mačko.

Ker pa vemo vsi, da so živali mačjega plemena zvite in potuhnene, bomo dali brez dvoma prednost psu, ki je odkrita, zvesta žival.

Za Komarja je pravzaprav vsejedno, kdo postane varuh, ne dopade se mu pa usiljiv način. Dobro se samo hvali. In pa računi niso tako gladki.

Predlaga se, naj plača vsak član na mesec po 20 centov, to znese na leto \$2.40. Pri 8000 članih je to že ogromna svota \$19,200.00. V isti sapi pa, ko se ta "dobrohotni" predlog ponuja, se piše, da daje zdaj Jednota na tisoče za oglase. To pa ni res. Oglasi pač veljajo okrog dvatisoč — a po najnovjšem računu bi znašali do

dvajset tisoč. To je vendar velik razloček.

Človek čita, kar se mu dopada. Nikogar pa ne bode prisilili, da čita tisto, s čimur se ne strinja. Baš ta konkurenčna Mačka (list namreč) se je že toliko trudila, da se razširi — a zastonj. Če ni nikdo prijel za druge, že nastavljene vade, ne bode tudi za to. —

Izvestje o društvu zve vsak član pri sejah, ktere se itak vrše vsak mesec. To je najceneje in najboljše. Zato pa ne vrjame Komar, da bi bila ta klobasa namenjena kdaj Mački.

Pri celi stvari pa bode vsekakor zanimiv boj, kterega hoče Komar primesti dobresedno svojim prijateljem. Dober tek no, pa naj pada taka, da se bode slišalo vsaj do New Yorka.

Veste li, kaj pomeni beseda calumet? To je indijanska pipa, ktero so kadili, če so sklenili s kakim človekom prijateljstvo. Calumet pa je tudi gori v Michiganu precejšnje me-

kaj ima človek dar govora. Mesto, da se komu kaj dokaže in dopove lepo z besedo, se ga kar počasi s sekuro po glavi, pa je dopovedano vse. Priporočljiv je način tudi zato, ker se na ta način lahko iztrebi vse ljudi na zemlji. Huree za tiste vzvišene voditelje, kteri razumevajo na ta način vzvišeno priporočilo: pax domini sit semper vobiscum — gospodov mir naj bode vedno z vami. Huree za tiste ovčice, ktere razširjajo Kristov nauk: "Ljubite svojega bližnjega kot samega sebe" v znamenju pesti in noža.

Tramtarara, bum, bum, je igrala godba po clevelandskih ulicah in korakala nekam v okolico. Za njo pa so se vrstila narodna društva, nad njo pa je sikal naš — Vitus! Jezil se je, da so se kazale iskre. Če bi se bil le deseti del njegovih želja uresničil, bi ne bilo danes nobenega Slovenca več v Clevelandu. Hm, kako pa tudi ne. Društva, ljudstvo, duhovniki od raz-

Ni izb birčen.

Snubač: "Zagotavljam vas, da me veže z vašo hčerjo prava, resnična ljubezen."

Oče: "Tako, tako. S ktero izmed mojih hčera se pa tako razumete?"

Snubač: "S tisto, ki dobi te-le kupčke."

sto, ktero pa ne zasluži tega imena, odkar so se nekteri tako zgrabili.

Sestanek je bil, mal sestanek, pa še celo v cerkvi. Padale so v sree segajoče besede, padale solze sočutja in — hinavstva, padale pesti, grožnje — z jedno besedo: vse je padalo, le kaj pametnega, stvarnega in mirnega ne. —

Resnica je hčerka božja — in to hčerko so hoteli spoznati, a jo niso mogli. Resnica oči kolje in res bi bilo kmalu padalo — oziroma je že.

Po najnovjšem načinu se dokazuje resnica s — pestmi. Kdor bolj udari, tisti ima bolj prav. Ali ni to imenitno? Živele pesti! Res je neumno, za-

nih krajev — vse je bilo — le njega ni bilo.

A šel bi bil rad, pa kako rad. Toda sestali so se odposlanci posameznih društev, pa so rekli: Mi gremo, toda Vitusa ne sme biti poleg. Hočeš nočeš — zgoditi se je moralo tako. Zabavali so se dobro in prepevali na poznejšem pikniku, Vitus pa je sedel bled in pobit pri oknu ter prebiral kozje molitvice, da se je kar prašilo pod njim. On, mogočni Vitus, ki zamiga le z mazincem in potrdi svoje prepričanje z dolarjem — pa je moral biti doma. Društva so ga kot nepokornega otroka kaznovala in mu rekla: Janezek, kar lepo doma.

Počil bi bil od jeze, če bi bil vedel, da s tem komu škodu. V najvišji razburjenosti zgrabi papirnat dolarček, namoči ga s solzami, pritisne ga vroče na prsa in govori: "Ti si moje vse. Zate živim, zate gorim, zate ljubim, zate sovražim in lažem. Tebi bodi darovano vse moje življenje in strmljenje — tebi moje vse, na tem in onem svetu."

Po teh besedah ga je lomil par ur krč, potem se je pa polagoma umiril, in sklenil, da bode od zdaj za naprej pobiral od vsakega krsta ali spovedi "topelttakso".

V zadnjih časih zopet straši neki Frank Dolence s črnimi bukvami, Kolomanovim žegnom in vrag si ga vedi s čim še. Pošilja namreč raznim rojakom vabila, v kterih jih prosi, naj jih nikomur ne pokažejo. Te črne bukke ti povedo "kako zvabiš vragu denar, ne da bi kaj škodilo tvoji duši."

No, če bi se dal sploh kak denar izvabiti, potem je ljudij dovolj, ki bi dali zanj svojo dušo. Saj je baš tisti Dolence brez duše, ker slepari na tako nesramen način. Tri dolarje zahteva za cunjo, s ktero se kliče vraga.

Ker ve, da je njegovo podjetje go-ljuflja, se hoče umakniti, da bi ga ne zasledila državna oblast. Zato piše, da ne sme nikdo pokazati črnih bukev komu drugemu, ker potem "copranje" nič ne pomaga. No, da ne pomaga, ve on in tisti, kteri so in niso kupili tega šmira. Da pa pomaga državni zakon Zjed. držav proti takim Dolencem, bode pa itak sam kmalu skusil.

Še neko vrsto bedarijo je zasledil Komar. Med nektare lahkoverne rojake se razširja neka "molitev", ktera je baje padla v kamnu z nebes. Kdor nosi tisto "molitev" pri sebi, je z jedno besedo "ta mali bog". Zboli ne, umrje ne, če teže na železnični tir, se prevrne vlak, predno mu odtrga glavo, če kdo strelja nanj, se ga ne prime kroglja.

V tej čudni "molitvi" je kot dokaz navedeno sledeče: "priveži to molitev psu na vrat (bravo), potem pa streljaj nanj, pa bodeš videl, da mu kroglja ne škodi."

Neki rojak je poskušal to in prišel do prepričanja, da res ne škodi. Le pes je poginil čez deset minut, toda kroglja mu ni škodila več.

In ta čudna zmes se razširja, ljudje pa vrjamejo vse kar od kraja. Nikdo ne vpraša svojo pamet za svet. Vse vrjamejo in bi prisegli, da je padla ta "molitev" v kamnu iz neba. In vendar je to nemogoče iz jednostavnega vzroka: če bi bila res padla, bi ne bila priletela v vodo, ampak na glave tistih, ki trpe, da se vsakdo norčuje ž njih.

Neumnost je draga na svetu. Veliko jih je, ki bi bili premožni, če bi bili prihranili tisto, kar so dali že za neumnost.

Ej — pa mora že tako biti. Kako bi se pa dalo nalahko živeti na svetu, če bi ljudje ne plačevali tako dragih — šolnin.

Prebrisan.

"Mal dar je, a prihaja od srca."

"Gospa, rajši imam, da je malo več, četudi ni od srca."

Da se zgovori.

Mož: "Čista resnica je to. Človek ve šele tedaj, kaj je sreča, kadar je oženjen."

Žena: "No, veseli me, da si končno vendarle to sprevidel."

Mož: "Da, sprevidel sem in sicer — prepozno."

Poplačano.

Neki potnik vpraša v New Yorku nekega policista:

"Kako se pride na Greenwich St.?"

"S karo, nadulčno železnico ali z vozom. Lahko greste pa tudi peš," odvrne kratko policaj.

"Kod pa moram iti, da pridem tje?"

"Pojdite na desno, potem na levo, nato pa nekaj časa povprek, pa ste tamkaj."

"Hvala, ali želite jedno smodko?"

Policaj seže po njej. Potnik pa odvrne:

"Po tako smodko lahko pošljete v prodajalno. Lahko greste pa tudi sami tje, jo kupite in takoj vzamete seboj. Če ste pa preleni, da bi jo nosili, vam jo mogoče tudi pošljejo. Plačate jo lahko takoj, a ostanete jo tudi lahko dolžni, če vam jo dajo na upanje. Z Bogom."

Otročje.

Mati: "Ljuba Ančka, danes je, god od stare matere. Želi ji srečo in prosi ljubega Boga, da jo ohrani še dolgo zdravo in da postane zelo stara."

Ančka: "Mati, jaz bodem prosila Boga, da rajši postane mlada — stara je itak že dovolj."

"Učen" sin.

Neki bogat kmet je imel v šolah sina, na katerega je bil zelo ponosen, ker je zaštudiral veliko denarja. Ko pride sin nekega dne domov na počitnice, sklene oče, da se malo prepriča o njegovih znanostih. Sodeč po denarju, so morale biti te zelo visoke. Zato stavi razna vprašanja na sina, kateri pride v nemalo zadrego; on je vedel namreč natančno, da nič ne ve. Toda znal je razne dovtype in si je skušal s temi pomagati.

"Jaz vam hočem dokazati, dragi stariši, da je v skledi pet jabolk, čeprav vidimo samo tri; kjer so namreč tri jabolka, sta tudi gotovo dva. Tri pa dva je pet; torej je v skledi pet jabolk."

Kmet in njegova žena sta se zelo šundila sinovi prebrisanosti; potem pa pravi oče:

"Dobro, moj sin. Tu so le tri jabolka, a ti si jih videl pet. Zdaj vzamem jaz dva jabolka za mater, jednega pa zame. Ostala dva si pa lahko sam pridrižiš."

Tako je.

"Kako je pa zamogel ta mož, utoniti v plitvem jezerčku sredi mesta?"

"Hm, to se kaj lahko zgodi. Ljudij je bilo res dovolj. Toda nekteri so ga fotografirali, drugi pisali o tem za liste; tretji ga je kazal svojim otrokom in jih svaril, naj se boje vode; mnogi so se drenjali, da vidijo, kaj je. Jeden policist in stražnik parka sta ga tudi videla, a sta le klela, kako si drzne pasti v vodo — vse tako je prišlo, da je utonil."

Dosledno.

Neki štiriletni dečko zapazi prvič na očetovi glavi bel las in pravi:

"Oče, zakaj imaš nekaj las belih?"

Oče misli dati sinčku dober nauk v odgovor in odvrne:

"Oče dobi vedno jeden bel las več, kadar ga ti jeziš."

Sinček se malo zamisli, potem pa pravi:

"Potem ste vi morali biti strašno malopridni."

"Zakaj?"

"Ker ima naš stari oče že vse bele lase."

Protidokaz.

Stara samica: "Ženskam se vedno očita, da so nepotrpežljive — — — jaz čakam pa že devetnajsto leto na moža."

Prehudo.

Prvi postopač: "Ti, na Filipinih je pa v resnici krasno. Kar človek potrebuje za živž, raste na drevesih."

Drugi postopač: "Eh — nič ni posebnega ne. Res je hrana na drevesih, a človek mora nanje plezati."

V jezi.

Krojač: "Tako. Napravil sem mu obleko, zdaj jo je pa popihal, ne da bi mi plačal. No, če bi bil to vedel, bi mu bil računal deset dolarjev več."

Priznanje.

Pijan oče (kterega pelje njegov sin domov): "Na mojega sina smem biti pa res ponosen. Ta je v resnici moja opora na stare dni."

Moder izgovor.

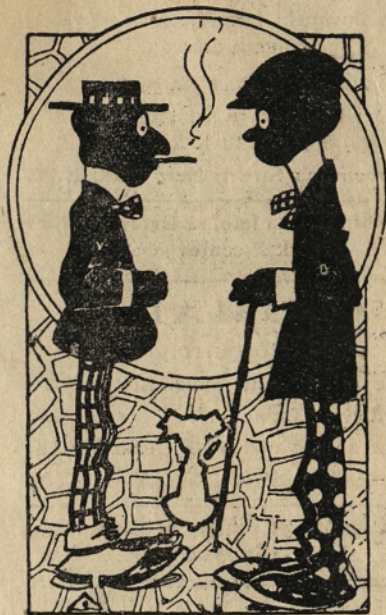
Mož: "Vi ste vzrok vse nesreče — vi ste zapeljivce moje žene."

Mladič: "Saj ni res! Vsega je ona vzrok!"

Mož: "Dokažite mi, drugače vam razbijem glavo."

Mladič: "Takoj! Če bi nje ne bilo, bi jo gotovo ne bil zapeljal."

Še hujše.

"Za ta denar, kar ga vi zakadite, bi lahko kupili jedno hišo."

"To je res. Vem pa, da bi me davki in druge pristojbine tako jezile, da bi začel piti. Torej je le še bolje, da kadim."

Nepoboljšljiv.

Odvetnik: "Olajševalna okolnost za mojega varovanca je ta, da se je zelo bal tedaj, ko je kral denarnico. Obtoženec, potrdite sami, ali ni res tako?"

Obtoženec: "Res, res!"

Sodnik: "Zakaj ste pa pravzaprav kradli, če ste se bali?"

Obtoženec: "Veste, bal sem se samo, da bi ne bila denarnica prazna."

"KOMAR."

Edini slovenski humoristični list v Zve-
zinjenih državah.

PIKA DVAKRAT NA MESEC.

Urednik in izdajatelj:
FRANK KRŽE,

80 Greenwich Street, New York, N. Y.

Naročnina \$1 na leto, za Evropo in New
York 25 centov več.

"KOMAR."

(MOSQUITO.)

The only slovenic humoristic paper.

Issued every 1st and 15th day of month.

Editor and publisher: FRANK KRŽE.

80 Greenwich Street, New York, N. Y.

Subscription \$1 yearly, to Europe and
New York 25 ct. more.

Podobčinska brizgal- nica.

To vam je bilo razburjenje, ko so peljali po cesti novo brizgalnico. Iz štirih vasij so prišli ljudje skupaj, zvrstili se za njo v procesiji in molili v čast sv. Florijanu, naj ne zameri, ker so si preskrbeli brez njegovega dovoljenja pomoč proti ognju. Ko pridejo do vinaške vasi, kjer je podobčina za ostale tri vasice, vlečejo jo naravnost v vodo. Poskusiti se vendar mora! In poskušali so. Podžupan je razvrstil ljudi po vrstah. V prvi vrsti so stali on in drugi odborniki, za njimi posestniki, potem kočarji in nazadnje mladina; ženske pa so držale za pumpe.

Vse je tiho. Zdaj pokašlja podžupan; da znamenje z roko in brizgalnica začne delovati. Prvi curek namoči podžupana, potem pa pridejo ostali odborniki na vrsto. Ko se jim je zdelo, da so že dovolj mokri, umaknejo se in na vrsto pridejo posestniki, za temi pa kočarji in mladina.

Vsi premočeni se spravijo moški k brizgalnici, v vrsto pa stopijo ženske, zopet tako razdeljene. Tudi te imajo kmalu dosti. Tako je brizgalnica srečno prestala prvo poskušnjo in krstila po vrsti vse.

Precej zatem se pa začne prepir, v kateri vasi bode stala brizgalnica. Seveda jo je hotel imeti vsak v svoji. Kar nastopi podžupan, otrese malo mokre rokave in pravi: "Podobčina je na Vinicah; tukaj mora biti."

Med udeležniki se zasliši posamezno mrmranje.

"Pritožimo se, pri nas bi morala biti," vpije vse vprek.

Podžupan pa pomigne svojim sovaščanom. Ti primejo, kjer kdo more in jo tirajo na Vinice. Vinašcanje so premočeni korakali drug za drugim in prosili zopet sv. Florijana, naj jim kaj ne zameri. V daljši razdalji pa so korakali stanovalci ostalih treh vasij in — kleli.

Polagoma in težko dihaajo jo privlečejo na vas. Tam še malo postojte, ker so ženske stekle po male otroke in jim kazale s prsti čudovit stroj.

Shrambe niso imeli pripravljene; zato jo zapeljejo po podžupanovem navodilu naravnost v Lesjakov ske-

denj in to iz dveh vzrokov: prvič, ker niso imeli drugega prostora, drugič pa, ker je bil Lesjakov skedenj vse leto prazen.

Slovesno zapro skedenj, napišejo s kreda na vrata: brizgalnica — in se razidejo.

Od tistega večera naprej niso zvečer več molili k svetem Florijanu, da jih varuje časnega, ampak samo večnega ognja. Mislili so si: za časnogojen smo itak brez skrbi, ker imamo novo brizgalnico.

Kdor misli, da je bilo s tem rešeno vse, se moti. Prebivalci ostalih treh vasij so tožili. A sodnik je bil moder in je razsodil, da ostane brizgalnica tam, kjer je. Da zadovolji vsaj deloma ostale, je odločil, da se ne sme brizgalnica premakniti iz mesta, če ni zraven štirih mož, katere voli vsaka vas po jednega.

Godrnjali so še nekteri, konečno se pa udali, ker so videli, da ne gre drugače.

* * *

Par mesecev zatem izbruhne v kake četrt ure oddaljeni vasi silen požar.

riš, če ne poznaš postave, — potem pa pravi glasno:

"Bog varuj dotakniti se vrat. Ali ne veš, da morajo biti vsi štirje mo-
žje skupaj? Postojmo malo tukaj, mogoče pridejo vsak čas."

Starejši se udajo potrpežljivo in gledajo, kako požira plamen poslopje za poslopjem. Iz daljnih gričev odmeva plat zvona, iz goreče vasi pa se sliši posamezno obupno upitje. Mladina pa hoče steči kar čez polje. A župan zapazi to, napravi resen obraz in ukaže:

"Prvi grem jaz, potem brizgalna, in za njo šele vi."

Kar zapove podžupan se mora ubogati. Povešenih glav pridejo nazaj, boječ se, da jih ne vjame oster pogled podžupana.

V tem mine jedna cela ura. Podžupan se ozre po solcu in pravi:

"Poldne bode, kaj pa, če bi šli najprvo jest? Med tem naj pa gredo trije vsak v jedno vas po moše, da zamoremo odpreti skednena vrata. V dobri uri so nazaj, med tem smo mi pa tudi gotovi."

Ugovor.

Žena: "Kaj misliš, dragi mož, ali naj si dam lase rumeno pobarvati?"
Mož: "Rajši ne. Potem jih ne vidim v juhi."

Vinašcanje se globoko oddahnejo, češ: hvala Bogu, da se nam nudi prilika poskušati enkrat našo brizgalno.

Takoj jo mahne mlado in staro pred Lesjakov skedenj, da vidi, kako bodo brizgalnico potegnili venkaj.

Ko se nabere vsaj pol vasi, prikoraka podžupan počasi s pipico v ustih in pogleda najprvo na zbrane, potem pa na gorečo vas in zdihne: "Vendar enkrat!"

V tem se oglasi nekdo:

"Strie podžupan, ali hočemo odpreti vrata?"

Podžupan se ozre malo zaničevalno, kot bi hotel reči: reva, kaj pa govo-

Vse se čudi modrim besedam podžupana; takoj se javijo trije in stečejo vsak v svojo smer. Podžupan pa se vrne na čelu množice v vas, kjer se razidejo vsaksebi.

V največjem miru se navžijejo in sede še precejšen čas za mizo, ko zasumi po vasi:

"Jeden zastopnik je že tukaj."

Takoj steče staro in mlado za njim. Zastopnik gre malo k podžupanu, kjer se pogovorita o zdravju in letini ter prideta za dobre pol ure zopet pred hišo.

V tem pride drugi zastopnik. Pri-
druži se prejšnjima; vsi trije stopajo

polagoma proti Lesjakovemu skednju.

Prišedši na vrh, preišče podžupan najprej skednena vrata, ali se jih je kdo med tem dotaknil in skušal odpreti. Ko ne vidi nobenih znakov, se obrne in pravi:

"Še jednega ni; tudi tega moramo počakati."

Mladina nestrpno cepta; podžupan pa gleda z drugimi starejšimi možmi vred proti goreči vasi.

"Čegava hiša se zdaj prijemlje?" vpraša nekdo.

"Kozinčeva."

"Ni res," odvrne podžupan strogo. "To je Matičeva."

Vsi vedo, da ni res, a nikdo si ne upa ugovarjati.

Zdaj se prikaže med drevjem mala, slokasta postava. Ko pride bližje zavpije:

"Osli, neumni, ali ne morete odpreti vrat, če vidite, da vsa vas gorijo!"

Podžupan ga pogleda ježno in pravi:

"Ali ne veš, kako je razsodba? Če si jo pozabil, ti jo še enkrat preberem."

Reš prebere podžupan počasi in razločno vso obsodbo, potem jo zgane, dene v žep in pravi resno:

"Zdaj pa le odprite."

Skednena vrata zavevijo, v skednju pa se prikaže nekaj zaprašen voz, kateri je le na posameznih krajih kazal sledove nekdanje lepote.

Vsa množica obsuje voz, ga ogleduje nekaj časa, potem pa začne podžupan:

"Dve kravi bode treba."

Takoj se začne stikanje, kdo bode dal živino.

"Jaz dam sivko," se oglasi Anžkov Janez.

"Kdo da še drugo?" povprašuje podžupan.

Vse molči. Zato se oglasi zopet Anžkov Janez in pravi:

"Če ni nobenega, dam pa še plavko."

"Tako je prav, Janez," pohvali podžupan. "Kadar se gre za to, da se pomaga bližnjemu, moramo biti takoj pripravljeni. Pojdi po krave."

Janez gre in se vrne čez dobre pol ure s suhimi kravami.

Takoj narede prostor in Janez žene slovesno kravi v skedenj.

Vpreže jih in požene. Kar se brizgalnica nagne in povese na zadnjem koneu.

Vaščani pogledajo in zapazijo, da manjka zadnjega kolesa. Začne se razburjeno tekanje sem in tja.

"Kje je kolo? Kje je kolo?"

Zdaj se oglasi stari Lužar in pravi:

"Jaz sem zadnjič tukaj kolo strl, ko sem gnoj vozil. Pa sem rekel: Matič, pri brizgalnici so nova kolesa. Ta itak ne bode rabila tako kmalu. Šel sem v skedenj, snel kolo, pomeril ga, in bilo je kot nalašč. No, potem je pa ostalo pri vozu."

"Takoj pojdiva dva moža k Lužarju in snemita mu kolo," zapove podžupan.

Vrnejo se kmalu s popolnoma zamazanima kolesoma, nataknejo ga z veliko težavo in zdihnejo: